

ŁODZIANIN

ORGAN P.P.S.

PROLETARIUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZCIE SIĘ!

Redakcja i Administracja: Łódź—Al. Kościuszki Nr. 29 tel. 100-99
Redaktor przyjmuje od godz. 17—19 Rękopisów nie zwraca się. Administracja
czynna od godz. 9 do 15 i od 17 do 19. Konto w Banku Spółem, oddział w Łodzi 40
Wydawca, Łódzki O.K.R. P.P.S. Redaktor
Wincenty STAWIŃSKI

Rok XXII — № 143
Wtorek 23 Maja 1939
Cena numeru 10 gr.

Warunki prenumeraty: w Łodzi z odnośnikiem do domu zł. 2,50 miesięcznie, na prowincji zł. 3. za zmianę adresu gr. 50 Cena ogłoszeń: Za wiersz 1 milimetry przez jedną szpalę (na stronie 6 szpal) w tekście gr. 50. zwykłe gr. 40. Nekrologi do 100 mm. gr. 20. powyżej 100 mm gr. 30. Drobnie za wyraz gr. 15 Za treść ogłoszeń redakcja nie odpowiada.

Sojusz włosko-niemiecki

podpisany został wczoraj w Berlinie

Niemieckie Biuro Informacyjne donosi: minister spraw zagranicznych Rzeszy von Ribbentrop i włoski minister spraw zagranicznych hr. Ciano podpisali wczoraj przed południem w sali ambasadorskiej nowego gmachu kancelarii w Berlinie niemiecko - włoski pakt sojuszu. Bezpośrednio po tym obaj ministrowie wygłosili przemówienia przez radio.

Według informacji angielskich traktat niemiecko - włoski zawiera 7 artykułów.

Artykuł pierwszy ustala, że traktat zawarty jest na lat 10.

Artykuł drugi ustanawia, że traktat wejdzie w życie z dniem jego podpisania, czyli z dniem 22 maja 1939 r.

Artykuł 3 stwierdza, że traktat jest umową bezwarunkową, zobowiązującą każdą ze stron do udzielenia pomocy drugiej stronie z chwilą, gdy jedna z nich prowadzi wojnę.

Artykuł 4 ustanawia, że na wypadek wojny konsultacja między obu stronami ograniczy się wyłącznie nie tylko do spraw wojskowych.

Artykuł 5 stwierdza, że kwestia winy, czy też odpowiedzialności za wojnę nie może być pod żadnym warunkiem dyskutowana.

Artykuł 6 postanawia, że żadna ze stron nie podpisze osobnego pokoju.

Wreszcie artykuł 7 stwierdza, że żadna ze stron nie pozostaje neutralna, jeśli jedna z nich prowadzi wojnę.

Po upływie lat 10-ciu traktat będzie mógł automatycznie być przedłużony. Szczegóły kooperacji wojskowej będą ustalone w drodze umów dodatkowych. Umowy te obejmą kooperację na lądzie, morzu i powietrzu. Dowództwo naczelnie spoczywać będzie w rękach niemieckich!!!

PRZEMÓWIENIA RADIOWE
MINISTRÓW CIANO
I RIBBENTROPA

Po podpisaniu traktatu minister hr. Ciano wygłosił przez radio krótkie przemówienie, w którym

m. in. oświadczył, że podpisany układ nakreśla i potwierdza polityczne i wojskowe zobowiązania, będące wyrazem ścisłego związku między Niemcami narodowo - „sojalistycznymi” a faszystowskimi Włochami. Obydwa narody — powiedział min. hr. Ciano — mają pragnienie zachowania pokoju, są jednak także zdecydowane, by wspólnie maszerować celem obrony w przyszłości swych „nieprze-

dawniających się interesów życiowych i praw rozwojowych”.

Minister Ribbentrop w przemówieniu swym nazwał podpisanie traktatu aktem historycznym, wpływającym z bliskiego pokrewieństwa ideowego. Świat musi się pogodzić z tym faktem; żadna siła nie potrafi rozerwać tego związku. 150 milionów Niemców i Włochów tworzą — zdaniem Ribbentropa — blok nie do zwyciężenia.

Pokój nie oznacza podporządkowania się sile Oroędzie Prez. Roosevelta

o przywrócenie normalnych stosunków na świecie

Sekretarz stanu Ameryki Cordell Hull odczytał przez radio orędzie prezydenta Roosevelta, które głosił m. in. co następuje: w poniedziałek obchodzimy otwarcie tygodnia handlu zewnętrznego oraz tygodnia morskiego. Jest to dla nas wyraz naszych celów i naszej wiary. Uroczystości te dotyczą prac pokojowych: korzystnej

wymiany towarów, transportów naszymi statkami handlowymi i przyjaznego rozszerzenia handlu. Pokojowe stosunki są jeszcze ideałem większej części świata. Są one dominującym celem polityki zagranicznej Stanów Zjednoczonych. Naszą nadzieją i naszym celem jest, by pokojowa wymiana przywróciła normalny stan rzeczy.

Wykazawszy korzystne rezultaty dla wszystkich polityki porozumień dwustronnych, orędzie zaznacza, że przez pokój rozumie pokój oparty na zrozumieniu się, a nie na podporządkowaniu przewadze siły. Należy postanowić, że nie można uciekać się do wojny, jako do środka, mającego zastąpić sprawiedliwą dyskusję groźbą wyższości broni. Powinno być osiągnięte porozumienie, które ograniczy i zmniejszy w końcu zbrojenia, co wpłynie dodatnio w sensie materialnym we wszystkich krajach. Porozumienia takie, z chwilą usunięcia atmosfery wzajemnych rekrimacji i nieufności, uczynią wiele dla zwiększenia prawdziwego bogactwa świata i przyczynią się do tego, że wszystkie narody świata korzystać będą z tego bogactwa. Taki jest plan ogólny, według którego będziemy postępować, aby spełnić obowiązek wobec nas samych i ze względu na sytuację naszą w świecie.

Niedzielne wybory samorządowe

Nasz dalszy pochód zwycięski

Czerwone Zagłębie

Rezultat wyborów samorządowych z dnia 21 b. m. w poszczególnych miastach Zagłębia Dąbrowskiego jest następujący:

Sosnowiec

Sosnowiec wybierał 48 radnych. Rozdział mandatów jest następujący:

P. P. S. — 25 mandatów.
O. Z. N. — 14 mandatów.
Żydzi (lista mieszczańska) — 7 mandatów.
Bund — 2 mandaty.

Dąbrowa Górnicza

W Dąbrowie Górniczej wybiera się również 32 radnych. Poszczególne listy uzyskały:

P. P. S. — 24 mandaty.
O. Z. N. — 6 mandatów.
Żydzi (lista mieszczańska) — 2 mandaty.

Czeladź

Na 24 mandaty uzyskała:
Lista P. P. S. — 15 mandatów.
Lista Wspólna O. Z. N. i Stronnictwa Narodowego — 9 mandatów.

Zawiercie

Wybiera się tu 32 radnych. Rozdział mandatów jest następujący:
P. P. S. — 12 mandatów.
O. Z. N. — 14 mandatów.
Str. Narodowe — 2 mandaty.
Żydzi (lista mieszczańska — 4 mandaty.

Bedzin

Rada Miejska liczy 38 radnych. W wyborach uzyskały poszczególne listy:
P. P. S. — 16 mandatów.
O. Z. N. — 7 mandatów.
Żydzi — 15 mandatów.

Radom

W Radomiu rezultat wyborów do Rady Miejskiej jest następujący:

PPS — 19 mandatów,
OZN. (z Chadeccją) — 18 mand.

datów,
Str. Narodowe — 1 mandat,
Bund — 7 mandatów,
Żydowski blok mieszcz. — 3 mandaty.

Siedlce

W niedzielę ubiegłą Siedlce wybierały swą Radę Miejską, liczącą 32 członków. Sukces listy Polskiej Partii Socjalistycznej i klasowych Związków Zawodowych jest tu nie wątpliwy, choć brak jeszcze ostatecznych obliczeń i niektóre mandaty są sporne.

Poszczególne ugrupowania uzyskały:
P. P. S. — 15 do 17 mandatów.
O. Z. N. — 6 mandatów.
Str. Narodowe — 5 do 6 mand.
Poalej-Sjon — 4 do 5 mandatów.

Ciechanów

W Ciechanowie na 24 radnych mandaty otrzymały:

PPS — 4 mandaty

OZN — 9 mandatów
Str. Nar. — 5 mandatów
Listy żydowskie — 6 mandatów.

Zakopane

Do Zakopanego przypuściło Str. Narodowe szturm, sprowadzając agitatorów i... bojówki z Krakowa i Nowego Targu. Mimo to poniosło Str. Narodowe klęskę.

Rezultat wyborów jest następujący:

P. P. S. — 7 mandatów.
Str. Ludowe — 7 mandatów.
O. Z. N. — 5 mandatów.
Str. Narodowe — 4 mandaty.
Żydzi (lista mieszczańska) — 1 mandat.

Zamość

W Zamościu do wyborów samorządowych, które odbyły się w ubiegłą niedzielę, wystawiono listę P. P. S. i klasowych Związków Zawodowych, listę tak zw. „Polskiego Bloku Gospodarczego”, t. j. wspólną listę OZN. i Stronnictwa Narodowego, oraz listy żydowskie. Rozdział mandatów jest następujący:

P. P. S. — 8 mandatów.
„Blok” — 10 mandatów.
Bund — 5 mandatów.

Poalej-Sjon — 1 mandat.

Poprzednio P. P. S. miała zaledwie 1 mandat. Prócz tego faktu ogromnego wzrostu wpływów P. P. S., zwraca uwagę klasa pokonanych: „Ozonu” i Endecji. Poprzednio sam BBWR. uzyskał 17 mandatów. Bund zwiększył stan swego posiadania kosztem Żydowskiego Bloku Mieszczańskiego, który poprzednio liczył 5 radnych, gdy Bund miał zaledwie jednego.

Wybory w okręgu pomorskim

Wybory w Lipnie (województwo pomorskie) przyniosły również znaczny sukces listie PPS., która uzyskała 10 (poprzednio 6) mandatów.
OZN. i Str. Narodowe poszły do wyborów zblokowane.
Rozdział mandatów jest następujący:

PPS. — 10 mandatów,
„Blok” — 10 mandatów,
Żydzi (mieszcz.) — 4 mandaty.
Po za tym PPS. uzyskała 3 mandaty w mieście Chodecz i 2 w mieście Kowal, gdzie poprzednio nie było ani jednego naszego radnego.

Brześć Kujawski

Brześć Kujawski w pow. włocławskim nie pozostał w tyle. Wybrano tam 16 radnych. Podział mandatów — jak następuje:

PPS — 9 mandatów
OZN — 6 mandatów
Lista żydowska — 1 mandat.

Nowy Sącz

W Nowym Sączu wybrano 32 radnych. Mandaty otrzymały:

Str. Ludowe — 1 mandat
OZN — 14 mandatów
Listy żydowskie — 7 mandatów.

Przemyśl

Wyniki wyborów w Przemyślu przedstawiają się, jak następuje:
PPS i Klasowe Związki Zawodowe i demokracji — 13

OZN — 15
Str. Narodowe — 5.
Sjoniści — 7.

Sochaczew

W Sochaczewie wystąpiła do wyborów na terenie polskim obok listy P. P. S., jedna zblokowana lista O. Z. N. i Stronnictwa Narodowego. Rozdział mandatów jest następujący:

P. P. S. — 11 mandatów.
Bund — 1 mandat.
Żydzi (lista mieszczańska) — 4 mandaty.
„Blok” — 8 mandatów.
Dodać jeszcze trzeba, że poprzednio P. P. S. miała zaledwie 6 ra-

dnym. „Sanacja” liczyła 6 mandatów, Endecja 3, a więc zblokowanie nie przyniosło obu ugrupowaniom sukcesu, a wprost przeciwnie — stan posiadania zmniejszył się o 1 mandat, gdy PPS. zdobyła 5 nowych mandatów.

Ostrowiec Świętokrzyski

Obliczenia trwają. Według dotychczasowych obliczeń — P. P. S. otrzymała 13 mandatów.

Gen. Kasprzycki powrócił z Paryża

Minister spraw wojskowych, gen. dywizji Tadeusz Kasprzycki powrócił w dniu 21 b. m. z podróży służbowej do Paryża. (PAT)

Min. Spr. Zagr. Litwy u Hitlera

Kancelarz Hitler przyjął w obecności ministra von Ribbentropa ministra spr. zagr. Litwy Urbyszysa i posła litewskiego Skirpę. Bliższe szczegóły rozmowy nie są na razie znane.

„Biała Księga” nikogo nie zadowolila

Palestyńsko - arabski komitet obrony, na którego czele stoi Abdel Hamid Said, przewodniczący związku młodzieży mahometańskiej w Kairze, powziął rezolucję, odrzucającą politykę brytyjskiej „Białej Księgi”, gdyż stgi ona w sprzeczności z przyrzeczeniami, z nymi Arabom przez Anglię.

Protest kobiet żydowskich w Palestynie

Przed pałacem wysokiego komisarza w Jerozolimie odbyła się manifestacja 2 tysięcy żydówek, które niosły chorągwie i transparenty z różnymi napisami i hasłami protestującymi przeciwko „Białej Księdze”. Delegacja, na której czele stała żona rabina Herzoga, wręczyła memorandum, zawierające protest i krytykę „Białej Księgi”.

Dalsze szczegóły napadu na polski urząd celný w Gdańsku

Tajemnicze auto.

GDANSK, (P. A. T.). Komisarz generalny R. P. w Gdańsku wystosował do prezydenta Wolnego Miasta pismo. Przedstawiwszy dokładny przebieg incydentu w Kalthof, pismo stwierdza, że zastępca Komisarza Generalnego w Gdańsku p. Perkowski, któremu radca stanu p. Siegmund odmówił asysty policyjnej, przybywszy do Kalthof, zatrzymał się przed budynkiem, zamieszkałym przez inspektora celny, który to budynek został z parą minut szybkimi i poobrywanymi okienkami. Wyśiadłszy z samochodu p. Perkowski wraz z towarzyszącymi mu urzędnikami chcieli wejść do wnętrza domu, lecz żandarmeria oświadczyła wówczas, że ma rozkaz nie wpuszczania nikogo. Wobec tego p. Perkowski razem z towarzyszącymi mu urzędnikami wstąpił do samochodu i odjechali w kierunku stacji kolejowej. Samochód stanął na drodze, prowadzącej do budynku stacji celny. Gdy p. Perkowski z towarzyszącymi mu urzędnikami udali się na stację, zostawiając szofera Zygmunta Morawskiego przy samochodzie marki Mercedes, który stanął na szosie w odległości około 15 mtr. od samochodu.

NAPASO.

Wyśiadło zeń kilka osób, ubranych po cywilnemu lecz w długich butach, którzy zaczęli się zbliżać

szybkim krokiem do szofera, nawiązując się wzajemnie do bicia go. Szofer, widząc groźną sytuację, zaczął się wycofywać w kierunku budynku stacji celny. Skoro zobaczył, że jeden z napastników skierował w jego kierunku pistolet, dał dwa strzały ostrzegawcze w powietrze, po czym w obronie koniecznej oddał dwa strzały do napadającego, który upadł. Samochód został w rękach napastników. P. Perkowski oraz towarzyszący mu urzędnicy zatelefonovali przewodem kolejowym do Tezewa o przysłanie po nich parowozu, którym odjechali do Tezewa. Do odjazdu ich ze stacji nie zjawił się nikt z policji.

ŻADANIA POLSKIE.

W zakończeniu pismo stwierdza, że napad w Kalthof stanowi dalszy ciąg zorganizowanej akcji przeciwko polskim urzędnikom celnym i przedstawia świadome i celowe dążenie do podważenia polskiego stanu posiadania w Gdańsku w dziedzinie uprawnień celnych.

Podkreślając, że fakty te obciążają władze gdańskie i wykazują, że nie chcą one lub nie mogą zagwarantować ładu i porządku na terenie Wolnego Miasta, pismo stwierdza, że władze Wolnego Miasta ponoszą całkowitą odpowiedzialność za ostatnie wydarzenia.

Pismo domaga się przeprowadzenia śledztwa przeciw uczestnikom napadów i ukarania winnych, odszkodowania za wyrządzone szkody

dy oraz jasnego oświadczenia ze strony senatu Wolnego Miasta, jakie gwarancje może on dać w zakresie porządku oraz bezpieczeństwa polskich urzędników i polskiej ludności Wolnego Miasta Gdańska.

Kłamliwe oświecenie niemieckie

BERLIN, (PAT). Wiadomość o zajściach w Gdańsku podana została w tendencyjny sposób przez niemieckie biuro informacyjne, które w sposób niezgodny z prawdą zarzuca polskim urzędnikom celnym „niestosowne zachowanie się i zaczepianie dziewcząt i kobiet niemieckich, co wywołało demonstrację przed domem celników polskich”. Według depeszy „DAB” chodziło tylko o „nieliczne grono ludzi”, którzy pragnęli dać wyraz swemu niezadowoleniu. Rozproszyli się oni następnie w całkowitym porządku. Żadnych incydentów nie zarejestrowano. Depesza nie wspomina ani słowem o interwencji Komisarzatu Generalnego.

W drugiej depeszy agencja niemiecka donosi o „zastrzeleniu obywatela gdańskiego ze służbowego samochodu polskiego”. Według fantazyjnej relacji tej agencji, taksówka, jadąca z Marienburga, w której siedziało kilku obywateli gdańskich, w pobliżu dworca kole-

ARACHON, 21.5. Przybył tu min. Bonnet celem przewodniczenia na dorocznym kongresie narodowego związku b. kombatanów. W czasie plenarnego posiedzenia kongresu minister wygłosił przemówienie, transmitowane na wszystkie radiostacje francuskie.

Ławczy wyraz swej niezachwianej wierze w możliwość rozwiązania wszystkich problemów europejskich na drodze pokojowej, min. Bonnet podkreślił z naciskiem, że psychika francuska nie znośiła i nie zniesie żadnej ujemy dla honoru narodowego i nie zgodzi się nigdy na zwycięstwo gwałtu nad rozsądkiem i sprawiedliwością. Granice imperium francuskiego — rzekł min. Bonnet — zwracając się do b. kombatanów, są wyznaczone waszą krwią. Dziedzictwo, przekazane Wam przez przeszłość, potrafię — jestem tego pewien — utrzymać nienaruszone, a Wasi spadkobiercy, Wam podobni, z pewnością również potrafią popro-

wadzić ojczyznę po drogach jej odwiecznych przeznaczeń.

FRANCJA SZANUJE DANE SŁOWO.

ARACHON, (PAT). W czasie przemówienia, wygłoszonego na bankiecie kongresu związku narodowego b. kombatanów min. Bonnet powitał delegację polską, podkreślając, że przymierze polsko-francuskie jest fundamentem pokoju europejskiego.

Silna swą jednością Francja — oświadczył min. Bonnet — pragnie pracować w pokoju, szanując jednak swe raz dane słowo.

Marszałek Śmigły-Rydz w Lesznie Uroczystości wojskowe

LESZNO, (P. A. T.). Dnia 20 i 21 maja uroczystości obchodzone w Lesznie święto pułkowe, pułku ulanów wielkopolskich. Podczas uroczystości nadano nazwę pułkowi im. króla Bolesława Chrobrego i wręczono mu nowy sztandar, ufundowany przez żonę pierwszego organizatora pułku w 1919 r. rotmistrza Grabskiego. Na święto pułkowe przybył marszałek Edward Śmigły-Rydz. Powitanie odbyło się bardzo uroczyste.

Po powitaniu i defiladzie biskup Gwiliński odprawił nabożeństwo, po czym nastąpiła uroczystość wręczenia sztandaru pułkowi.

Następnie przedstawiciele społeczeństwa lesznowskiego wręczyli armii 14 karabinów maszynowych. Gen. Knoll - Kownacki podziękował przedstawicielom społeczeństwa za dar.

Po czym marszałek Śmigły-Rydz przyjął defiladę wojskową i organzacji przysposobienia wojskowego.

Charakterystyczne, że jak dono-

si P. A. T. oddziały Stronnictwa Narodowego szły przed trybuną Marsz. Śmigłego Rydza z wzniesionymi ramionami.

Zjazd Ligi Morskiej i Kolonialnej

Z okazji odbywającego się w Toruniu Zjazdu Ligi Morskiej i Kolonialnej odbył się pochód w czasie którego prezydent Torunia Raszeja wygłosił przemówienie, stwierdzając, że w Polsce panuje powszechna opinia, że „polskiego wybrzeża morziste go nie damy i nikt nam go wydrzeć nie zdoła”.

Wieczorem Zjazd zakończył się, uchwalać rezolucję, stwierdzającą prawo Polski do morza. Dalej rezolucja domaga się tych samych praw dla ludności polskiej w Niemczech, które są udziałem ludności niemieckiej w Polsce.

Na Górnym Śląsku

Półtora roku więzienia za nadmierny spryt

Przed sądem karnym w Katowicach odpowiadał Otton Matyszek z Kochłowic, który wpadł na pomysł zużytkowania zdeaktualizowanych obwieszczeń Urzędu Pośrodstwa Pracy, wywiezionych w tym urzędzie w Kochłowicach i innych miejscowościach, które były zaopatrzone pieczęcią Urzędu.

Matyszek odcinał skrawki papieru z pieczęcią Urzędu, przykrawał je odpowiednio i sporządzał z nich bony, wypisując na odwrocie odpowiednią treść. Na podstawie tych bonów uzyskiwał odpowiednie normy różnej żywności, wydawanej z pomocy zimowej czy z funduszów gminy.

Matyszek tak rozsmakował się w tej własnej fabrykacji bonów, jakie nie budziły podejrzeń z uwagi na fakt, że i oryginalne sporząd-

dzane były podobnie i nie były zaopatrywane w żadne podpisy, że nawet na te bony chodził sobie do kina lub teatru na przedstawienia dla bezrobotnych.

Z biegiem czasu zaspakajali nie tylko własne potrzeby, ale rozpoczęli i handel tymi bonami. To go w końcu zgubiło. W jednym bowiem wypadku, kiedy wypełnił bon na anormalnie dużą ilość ziemniaków, a bon ten sprzedał; wydający ziemniaki skomunikowali się z Urzędem i oszustwo się wydało.

Za pierwszą serię tych przestępstw Matyszek skazany został na 1 rok więzienia. Obecnie odpowiadał za sporządzenie drugiej transzy bonów na sprzedaż, opiewających na mięso. Tym razem skazano Matyskę na 6 mies. więzienia.

Samochód zgubił konwojenta i pojechał dalej

Ulicą Marsz. Piłsudskiego w Lipinach Śl. przejeżdżał samochód półciężarowy huty „Baildon” w Katowicach. Skutkiem wstrząsu wpadł z pędzącego samochodu konwojent hutniczy, 43-letni Paweł Frank z Katowic (Pokoju 12),

który padając na bruk jezdni doznał obrażeń głowy i ciała. Szofer nie zauważywszy wypadku odjechał w dalszą drogę. Rannego odstawiono karetką sanitarną huty „Pokój” do szpitala w Katowicach.

Dorożka wpadła pod parowóz Przejechani walczą ze śmiercią

Na przejeździe kolejowym przy ul. Lubrańckiej w Warszawie na Targówku, manewrujący parowóz najechał na dorożkę w chwili, gdy mijala przejazd. Jadący dorożką Paweł Tchórzewski (Księżnej Anny 13), lat 23, ślusarz i jego żona 24-letnia Bronisława oraz dorożkarz Adam Grąbczewski wpadli pod koła parowozu. Ofiary wypadku przewieziono do szpitala Prze-

mienienia Pańskiego. Tchórzewski, który uległ zmiążdżeniu obu nóg i jego żona, której koła parowozu obcięły rękę, walczą ze śmiercią.

W związku z wypadkiem zatrzymany został przez policję droźnik, Jan Urban. Jak ustalilo dochodzenie, parowóz prowadzony przez maszynistę Józefa Jackulskiego,jechał tyłem.

Pożar statków i hangarów lotniczych pod Berlinem

BERLIN (PAT). — Na lotnisku sportowym Rangsdorf pod Berlinem wybuchł pożar składów i hangarów lotniczych.

Jeden z uczniów szkoły pilotażu cywilnego po ukończeniu lotu wysiadł z samolotu i chciał go przekazać swemu koledze. Zanim jednak następny pilot zdołał wsiąść do aparatu, samolot ruszył z pełną szybkością w kierunku znajdujących się w pobliżu hal montażowych i składów sprzętu

lotniczego fabryki lotniczej „Buecker”. Pędzący samolot uderzył z taką siłą o ścianę hali, że przebił ją, padając do środka fabryki. Na skutek uderzenia nastąpiła eksplozja benzyny i samolot, a następnie cała hala wraz ze znajdującym się w niej sprzętem lotniczym stanęła w płomieniach.

Natychmiast wdrożone śledztwo nie zdołało dotychczas ustalić przyczyn tajemniczego wypadku.

W Czechosłowacji

WART PAC PALACA

PRAGA, 21.5 (PAT). Gen. Gajda, przewodca faszystów czeskich został przyjęty przez prezydenta Hachę na audiencję. Gen. Gayda miał przedstawić prezydentowi Hachę warunki dalszej współpracy.

Jak wiadomo, komitet wykonawczy czeskiej partii faszystowskiej powziął w ostatnich dniach uchwałę wystąpienia z czeskiej totalnej partii „Wspólnoty Narodowej”, zarzucając jej brak należytej ochro-

ny czeskich interesów narodowych.

„DZIEŃ POJEDNANIA”. PRAGA, 21.5 (PAT). „Dzień Pojednania”, ustanowiony na 21 maja roku bież. obchodzony był w Pradze i na prowincji, pomimo wydanego przez władze niemieckie zakazu urządzania zgromadzeń publicznych, w podniosłym nastroju.

Przed pomnikami czeskich bohaterów narodowych gromadziły się od wczesnego ranka tłumy ludności, składając samorządnie kwiaty.

Żydowska „akcja oporu” w Palestynie

JEROZOLIMA (PAT). — Narodowa Rada Żydowska zaleciła Żydom palestyńskim przestrzeganie pięciu wskazań mających na celu przeprowadzenie akcji oporu na znak protestu przeciwko ostatnim posunięciom polityki brytyjskiej w sprawie Palestyny. Wskazania te obejmują:

- 1) Ćwiczenia wojskowe młodzieży żydowskiej.
- 2) Wzmocnienie produkcji krajowej w celu zmniejszenia importu, a w konsekwencji i dochodów z cel.
- 3) Niewspółdziałanie z brytyjskimi organami administracyjnymi.

- 4) Wstrzymanie się od płaćenia podatków.
- 5) Ograniczenie się w korzystaniu z instytucji użyteczności publicznej.

MANIFESTACJA W JEROZOLIMIE JEROZOLIMA (PAT). — Jako protest przeciwko polityce W. Brytanii w stosunku do ludności żydowskiej w Palestynie Żydzi zorganizowali w niedzielę w Jerozolimie wielką manifestację, w której wzięły udział tysiączne tłumy.

Policja użyła gazów łzawiących, celem rozproszenia manifestantów.

O zbliżenie grecko-brytyjskie

ATENY, (PAT). Brytyjska komisja gospodarcza pod przewodnictwem Fryderyka Leith Rossa zakończyła swe prace, mające na celu nawiązanie bliższych węzłów ekonomicznych pomiędzy Grecją a W. Brytanią.

Jak dotychczas, nie wydano jeszcze żadnego komunikatu oficjalnego w sprawie wyników narad pomiędzy sir Leith Rossem a premierem Metaxasem i członkami przedstawicielami greckich sfer gospodarczych.

Pokój i Wolność

Przemówienie króla angielskiego

OTTAWA (PAT). — Przy okazji odsłonięcia pomnika ku czci poległych w czasie wielkiej wojny Kanadyjczyków, król Jerzy VI-ty wygłosił przemówienie, w którym stwierdził, że dla sprawy pokoju i wolności 30 tysięcy Kanadyjczyków poświęciło życie, a znacznie większa liczba zdrowie. Odsłaniany obecnie pomnik, mówił król, stanowi więcej niż upamiętnienie wielkiego czynu — daje on świadectwo wartości

apelu wystosowanego przez wszystkie generacje i wszystkie narody, apelu, na który Kanada godnie odpowiedziała. Nie jest przypadkiem, że figury symbolizujące pokój i wolność są umieszczone obok siebie. Ani pokój, ani wolność nie mogą trwać długo jedno bez drugiego. Bez wolności nie można mieć trwałego pokoju i nie może być pokoju bez trwałej wolności — zakończył swe przemówienie król Jerzy.

Min. Ciano w Berlinie

BERLIN. Niedzielną godzinę popołudniową spędził włoski minister spraw zagranicznych Ciano w gmachu „Fascio” w gronie kolonii włoskiej, wieczorem odbył się bankiet u kanclerza Hitlera.

Niezwykle silne kordony policji i oddziałów partyjnych tworzyły

szpalery wzdłuż ulic, którymi przejeżdżał min. Ciano. Oddziały Hitler - Jugend zostały wezwane do zbiorowego wystąpienia na ulice, gdzie chorągiewkami o barwach włoskich i niemieckich robiły owacje przejeżdżającym gościom włoskim.

Sprawa Wysp Alandzkich

Konferencja trzech ministrów w Genewie

GENEWA, (PAT). Minister Bonnet przybył do Genewy samochodem w niedzielę. Wieczorem min. Bonnet miał odbyć konferen-

cję z min. spr. zagr. Finlandii, Holandii i szwedzkiej min. spr. zagr. Sandierem w sprawie remilitaryzacji Wysp Alandzkich.

Proces o 100 milionów dolarów Sensacyjna sprawa historyczna-prawna

HAGA, (PAT). Pewien robotnik z Moguncji, J. K. L. Wirges, skarży miasto Amsterdam o spadek po feldmarszałku Pawle Wuertz baronie von Erholm, wynoszący obecnie 100 milionów guldenów. Wirges opiera swe żądania na dokumentach, stwierdzających, że jest on potomkiem awanturniczo-feldmarszałka, którego szczątki spoczywają w Amsterdamie w tak zw. Oude Kerk. W r. 1668 ofiarował on swe usługi stanom generalnym, które mianowały go dru-

gim marszałkiem republiki i walczył w wojnie przeciwko Francji, bijąc wielkiego Kondeusza pod Gorkum. — Wuertz lub Wirtz, znany jest również w Polsce. W roku 1655, będąc na służbie szwedzkiej, Wuertz został wysłany przez Karola 10-go do Polski, gdzie podczas „Potopu” był gubernatorem Krakowa.

Ciekawa ta sprawa historyczno-prawna znajduje się niebawem w sądzie amsterdamskim.

500-letnia rocznica śmierci Joanny d'Arc

ROUEN, (PAT). W niedzielę odbyły się wielkie uroczystości z okazji 500 rocznicy śmierci Joanny d'Arc. W obchodzie tegorocznym obok delegacji b. kombatan-

tów angielskich, amerykańskich i belgijskich wziął udział również i ambasador St. Zjednoczonych w Paryżu Bullitt.

O przestrzeganie

zakresu kompetencji własnej

Inspekcja Pracy była pomyślana w Polsce w dekretach Rządu Ludowego (kierownictwo Ministerium Pracy, przemianowanym dzisiaj na Ministerium Opieki Społecznej, spoczywało wtedy w dłoniach Bronisława Ziemięckiego), jako organ władzy państwowej, obdarzony bardzo dużymi uprawnieniami i obciążony zarazem bardzo dużymi obowiązkami. Późniejsze ustawodawstwo społeczne polskie, rozbudowane i częściowo zmienione, nie zawsze — ulepszone, pozostawiło jednak Inspekcji Pracy zakres działalności wcale szeroki, wymagający od danej jednostki mnóstwa energii, inicjatywy, siły.

Dotyczy to przede wszystkim głównego inspektora pracy. To też p. główny inspektor pracy Marian Klott, zgola zbyt ciężko obciążony sam siebie dodatkowymi zadaniami, które za liczyliym do kategorii polityki ogólnej, polityki zasadniczej związków zawodowych.

Sprawy tego rodzaju rozstrzygać ciała kierownicze organizacji zawodowych. Czy pragną ze sobą współpracować, czy też nie, czy mogą zawrzeć pomiędzy sobą „pakt o nie-agresji”, czy też nie mogą, — to należy wyłącznie do nich. W grę wchodzi zagadnienie ideowe, które muszą pozostać poza granicami kompetencji p. Mariana Klotta, jako głównego inspektora pracy, bo głównemu inspektorowi pracy, jako takiemu, nie wolno być ani zwolennikiem „Ozonu”, ani zwolennikiem P. P. S. Jako obywatel Rzeczypospolitej ma on, rzecz prosta, wszelkie prawa obywatelskie, jednakże nie wolno mu w charakterze urzędowym występować na terenie innym, niż jego uprawnienia — głównego inspektora pracy.

Otoż p. Marian Klott, własnie w charakterze urzędowym, chciał wziąć na siebie w paru punktach kraju rolę — powiedziałbym — rozjemcy w dziedzinie różnic pomiędzy klasowym ruchem zawodowym a związkami zawodowymi typu „ozonowego”, albo jakiegoś innego. Na Śląsku doszło nawet do deklaracji wstępnej, a następnie zaraz kroki związków „ozonowych” nie przyczyniły się ani trochę do istotnego zbliżenia. Przeciwnie. Pozostał zwiększony osad nieufności.

Więc wolelibyśmy, żeby p. Marian Klott, jako główny inspektor pracy, zechciał ograniczyć swoją działalność urzędową do zakresu kompetencji nie małych, przyznanych mu, jako głównemu inspektorowi pracy, przez ustawodawstwo polskie. To wystarczy najzupełniej. Bo o polityce ogólnej klasowego ruchu zawodowego w Polsce decydować będzie i nadal jedynie Komisja Centralna, ogniskująca nasze związki.

M. NIEDZIAŁKOWSKI.

Endecja a „Trzecia” Rzesza
Małe przypomnienie

Jak wiadomo, nasza endecja przez długi czas wychwalała hitlerizm. „Hitler jest pożyteczny” pisał p. Giertych. A p. S. K. w „Warszawskim Dzienniku Narodowym” aż się zachłystywał normyberkimi „rozkoszami”. I zapewniał, że Hitler na wschód nie pójdzie (!), bo brak mu „siły biologicznej”...

Pamiętamy to dobrze. Dopiero bardzo niedawno endecy zmienili swój front na antyniemiecki.

Prof. Rybarski zapewne zapomni o tym, i tak pisze o OZNie i o polityce wiadomych czynników (w „Kurierze Poznańskim”): „Cieszy wszystkich jednolita postawa społeczeństwa w stosunku do wielkich zagadnień międzynarodowych, w szczególności w stosunku do Niemiec. Niedawno jeszcze temu było inaczej. Niektóre czynniki — nazwijmy je „wpływowymi” — uważały układ polsko-niemiecki z r. 1934 za ostat-

nie uregulowanie wszelkich sporów między Niemcami i Polską, za trwałą podstawę pokojowego współżycia dwóch narodów. Była to pomyłka”.

Prof. Rybarski uważa tę pomyłkę za konsekwencję czysto „taktycznego” traktowania problemów międzynarodowych.

To prawda. P. Rybarski ma rację. My zawsze ostro krytykowaliśmy wiadomą politykę, związaną z umową 1934 roku.

Racja. Ale... przecie endecja TAKŻE — a jakże! — NIE ROZUMIAŁA istoty hitlerowskiego niebezpieczeństwa. Poprostu lekceważyła je. „Ideologiczna” sympatia do hitlerizmu decydowała.

A więc prof. Rybarski — aczkolwiek słusznie krytykuje postawę OZNY i t. d. — winien przede wszystkim skrytykować WŁASNĄ PARTYJNĄ PUBLICYSTYKĘ!

K.

Skrzynki do listów
bez listów

Wraz z opanowaniem przez hitlerowców rządów w Rzeszy niemieckiej zmieszany został samorząd miejski i zarządy miast dostały się w ręce hitlerowskich spryciarzy, którzy w porozumieniu z dostawcami i przedsiębiorcami dorężyli na gospodarce miejskiej bez żadnej kontroli. Wywołano to niezadowolenie wśród mieszkańców miast, którzy, nie mogąc wyładować swego gniewu na bezkontrolne rządy w państwie, głosili krytykując różne dziedziny polityki komunalnej.

Doszło do tego, że w wielu gminach większych i mniejszych WPROWADZONO NA RATUSZU SKRZYNKI DO LISTÓW.

Jak pisał „Westdeutscher Beobachter”, mieszkańcy jednego z miast, zbyt szeroko użyte zrobili z tego urządzenia, gdyż CO DZIEŃ NAPIĘTY WYŚYLAŁY STOSY LISTÓW, W KTÓRYCH OBYWATELE WYSYLAŁI RÓŻNE ŻĄDANIA, jakkolwiek doskonale wiedząc, iż załatwienie tych spraw w chwili obecnej jest niemożliwe.

Burmistrz tego miasta, który występuje w powyższym dzienniku, przeżywa zbyt obfitej korespondencji, w dalszym ciągu grozi, iż O ILE MIEJSZKANCY NIE PRZESTANĄ ZASYPIWAĆ GO LISTAMI, TO MOGĄ NARAZIĆ SIĘ NA ZAWARCIE BLISZSZEJ ZNAJOMOŚCI Z PEWNYM URZĘDEM, KTÓREMU ICH

ŻĄDANIA, WYRAŻONE W KORESpondencji PRZEKAZANE ZOSTANĄ.

Nie trzeba być bardzo domyslnym, by zrozumieć, o jaki urząd p. burmistrza chodzi i że grozi on przekazaniem korespondencji do Gestapo.

Czego to nadzwyczajnego żądają mieszkańcy miast, że p. burmistrz aż taką poloję grozi? Jak sam powiada, mieszkańcy miast domagają się budynków szkolnych w tych dzielnicach miast, które rozrosły się w ostatnich latach.

Na to żądanie p. burmistrza odpowiada, iż nie można budować szkół z braku materiałów oraz „z innych względów” oraz że istnieją dzisiejsze „pilniejsze potrzeby państwowe”.

A więc nie ma materiału budowlanego na budowę szkół, ponieważ buduje się fortyfikacje na Zachodzie i na Wschodzie przeciwko sąsiadom, z których śaden nie byni żadnych agresywnych względem Niemiec samiarów.

Skrzynki do listów pozostają nadal na ratuszach miast niemieckich, jako widome znaki „wolności” wywołujące swoich poglądów na gospodarkę miejską, ale lepiej listów do skrzynek nie wrzucać, bo można zostać wezwanym do Gestapo, celem wytłumaczenia się, a to nie należy do mitych rzeczy. List można napisać, przeczytać go przy zamkniętych oknach żonie i dzieciom, o ile ma się wszelką pewność, że wśród kochanej rodziny nie ma agenta Gestapo, który własnego tatuzka zademonstruje, a potem należy list spalić, gdy nie będzie słuszącej w łecht.

u.

Historyczny błąd Niemiec
Przypomnienia na czasie

Jak doszło do katastrofy Niemiec? Oto pytanie, na które starali się dać odpowiedź po przegranej wojnie światowej niemieccy dyplomaci, politycy i historycy. Powstała obfita literatura, a wśród niej jednym z najbardziej zajmujących rozdziałów jest stosunek między Niemcami a W. Brytanią.

Znakomity historyk niemiecki, Friedrich Meinecke w swej książce wydanej w 1927 r. p. t. „Historia niemiecko - angielskiego problemu sojuszu 1890-1901” dochodzi do wniosku, że ostatnią kropką, która doprowadziła Niemcy do katastrofy, było rozbięcie rokowania o sojusz niemiecko - angielski w 1901 r. „To rozbięcie spowodowało, że stosunki światowe się przekształciły i wreszcie doprowadziły do katastrofy”. Ententa Anglii z Francją z 1904 r. „była decydującym momentem dla osamotnienia Niemiec w świecie, a stała się możliwą tylko dla tego, ponieważ rozbiły się sojuszowe rokowania Anglii z Niemcami”.

„Rozbięcie prób sojuszowych — pisze Willy Becker w swym dziele historycznym, wydanym w 1929 r. p. t. „Książę Bülow a Anglia” — nie oznaczało dla nas żadnego zmniejszenia niebezpieczeństw, lecz zwiększenie niebezpieczeństw. Sojusz z Anglią doprowadziłby do odwrotnego wyniku. Nie popadlibyśmy w wojnę z Rosją, która dopiero przez Anglię znalazła odwagę do uderzenia. Przeciwnie Rosja wszystko by uczyniła, by odzy-

ścić straszącą przyjaźń niemiecką. Ani rosyjska, ani francuska chęć do wojny nie wzrosłaby wskutek zawarcia niemiecko - angielskiego sojuszu, także i wówczas nie wzrosłaby, gdyby, jak sądzili Holstein i Bülow, w takiej wojnie Anglia się cofnęła i pozostała neutralna. Gdyby jednak wbrew wszelkiemu prawdopodobieństwu przecież doszło do wojny, to mielibyśmy przynajmniej tę korzyść, że Anglia, a z nią Włochy, nie stanęłyby po stronie naszych przeciwników. Militarny stosunek sił byłby wówczas zupełnie inny niż podczas wojny światowej, a nam byłoby zaoszczędzone zubożenie przez znaczenie gospodarczego zdławienia”.

Stroną zabiegającą o sojusz była Anglia. W 1898 r. proponowali Chamberlain i Balfour przystąpienie Anglii do trójprzymierza. Bülow odrzucił te propozycje w porozumieniu z Holsteinem i cesarzem. W 1899 r. poruszyli Chamberlain, Bülow i dwór angielski sojusz z Niemcami, do którego przystąpiłyby Stany Zjednoczone. Bülow zachował się wymijająco, a w mowie do floty udzielił publicznej odmowy. W 1901 r. starał się Landsdowne o pomoc Niemiec w walce przeciw Rosji na Dalekim Wschodzie. Bülow odmówił.

Po katastrofie Niemiec historycy niemieccy przedstawili olbrzymi materiał, z którego widać, jak błędne były informacje i jak mylną oceną niemieckiego kierowni-

ctwa dyplomatycznego i jak srode te błędy zemściły się na losach Niemiec. Byli wprawdzie i dyplomaci niemieccy, którzy zwłaszcza z Londynu, zawczasu przestrzegali. Nie wywarli jednak żadnego wpływu, a zrazili do siebie urząd zagraniczny w Berlinie.

„Przez dziesiątki lat — pisał w swych pamiętnikach wydanych w 1920 r. baron von Eckardstein, b. radca ambasady niemieckiej w Londynie — własny rząd przy pomocy oficjalnego aparatu informacyjnego malował przed narodem niemieckim na ścianie nie innego, jak zwodnicze obrazy. Szczególnie w ostatnich latach kancierswa księcia Bülowa jak i jego następcy, p. von Bethmanna, czynność biura prasowego na Wilhelmstrasse (urząd zagraniczny) polegała wyłącznie na tuszowaniu prawdy, ponieważ starało się ukryć przed wzrokiem narodu olbrzymie błędy, które Wilhelm II i jego doradcy ustawicznie popełniali”.

„Ileż przyjeżdżałem do Berlina — opowiada von Eckardstein — i musiałem słuchać głupiej i nie przebiegającej paplaniny tak zwanych polityków, a w urzędzie zagranicznym musiałem robić doświadczenie, jak fałszywie było ono zorientowane co do prawdziwego położenia zagranicą, nie mogłem się powstrzymać, żeby nie ostrzec przed niebezpiecznymi złudzeniami. Jedynym rezultatem, który miały może ostrzeżenia przed zgubnymi a zwodniczymi poglądami, było ogólne rozdrażnienie Wilhelmstrasse przeciwko mnie samemu”.

Trzeba wzywać się w te historyczne studia jak i w pamiętniki niektórych dyptomatów owego okresu, żeby zrozumieć ciężkie błędy, popełnione przez oficjalne w przedwojennych Niemczech czynniki, mimo że rozporządzali aparatem dyplomatycznym, informacyjnym i propagandowym staro państwa, tworzoną w spokojnych i pomyślnych warunkach.

Przypomnienia te wydają się być na czasie. Kancelarz Hitler głosił wprawdzie w „Mein Kampf” tezę o konieczności porozumienia Niemiec z Anglią, ale praktykował ją w sposób, który musiał podkopać samo porozumienie i pchnąć Niemcy do niebezpiecznego konfliktu z Anglią. Cóż to bowiem za „porozumienie”, jeżeli jego ceną miałyby być panowanie Niemiec w całej Europie na wschód od Renu, a w ślad za tym panowanie na świecie?

Jesteśmy świadkami dramatu, który rozgrywa się w sposób zdziwiająco podobny do historii rokowań sojuszowych między Anglią a Niemcami w latach 1898—1901. Czy zakończy się również tragicznie?

Jest to sprawa, na którą będzie musiał sam sobie odpowiedzieć rząd Rzeszy. Nas natomiast interesuje, czy Polska wyciągnie naukę z błędów dyplomatycznych ostatniego pięciolecia. Przemówienie kancлера Hitlera z 28-go kwietnia i odpowiedź p. min. Becka z 5 maja położyły kres polityce 1934 r. Przez kilka lat padały wyraźne i konkretne ostrzeżenia co do istotnych celów przeciwpolskiej polityki Niemiec. Ostrzeżenia te pozostały grochem o ścianę. Obecnie, gdy oficjalna polityka polska wykonała pełny odwrót od kierunku ostatniego pięciolecia, nikt nie odczuwa ani potrzeby ani obowiązku wytłumaczyć, dlaczego dobra była poprzednia polityka i dlaczego równie dobra jest polityka wręcz odmienna.

Nie chodzi nam o satysfakcję moralną. Chodzi o coś znacznie ważniejszego: czy z przeszłości wyciągnięto należyta naukę i czy właśnie niezależna opinia nie powinna zdołać czujności, żeby nie powtarzały się błędy informacyjne, a wraz z nimi błędy w działaniu. Upór, z jakim inspirowana prasa pragnie zatuzować błędy przeszłości, otrąbując je bez żenady jako triumfy wieloletniego, tajemniczego i powiedzmy wprost fikcyjnego „planu”, jest wprawdzie ze względów wewnętrznie politycznych zrozumiałą, ale musi budzić jak najbardziej krytyczne refleksje i zastrzeżenia.

BENEDYKT ELMER

Krótka kariera
faworyta Goeringa--Brinkmana

Jak już doniosły telegramy, przesłany został w stan spoczynku podsekretarz stanu w ministerium Gospodarstwa Rzeszy Brinkman. Jego stan zdrowia jest tego rodzaju, że „przez dłuższy czas nie będzie on mógł piastować żadnego urzędu”. Tak niemiecka prasa uzasadnia nagle ustąpienie Brinkmana, ale wtajemniczone sfery gospodarcze mogą coś więcej powiedzieć o losach tego podsekretarza stanu.

Brinkman był protegowany przez Goeringa. Nie miał on wygórowanego pojęcia o zdolnościach gospodarczych Funka i pod tym względem wyjątkowo zgadzał się z innymi specjalistami od spraw gospodarczych w wielu obcych krajach.

Po ustąpieniu Schachta Goering forytował Brinkmana na stanowisko ministra Gospodarstwa Rzeszy. Przeszkodził mu w tym plik akt, który przyjaciele Funka z Reichswehry podrzucili Goeringowi na biurku. W aktach tych prześladowała polityczna Brinkmana przedstawiona była w nie bardzo korzystnym świetle. Goering wezwał do siebie Brinkmana i oświadczył mu, że w tych okolicznościach nie udało mu się przeformować go na ministra, ale będzie usiłował powierzyć mu podsekretariat stanu w mini-

sterium Gospodarstwa Rzeszy oraz spodziewa się bliżej z nim współpracować, o której szczegółach p. Funk niekoniecznie musi być informowany...

Stroną przeciwną także nie zasyłała gruszek w popiele. Zwolennicy Funka wywnęśli, że Brinkman w przemówieniach urzędowych atakował narodowo - „socjalistyczną” politykę gospodarczą, w nieurzędowych zaś mowach, a zwłaszcza, gdy sobie podpił, to kpił sobie z całej „Trzeciej Rzeszy”.

Goeringowi udało się jeszcze przeprowadzić nominację Brinkmana na zastępcę Funka w Banku Rzeszy. Wkrótce jednak po tej nominacji ponosił świeżo upieczony zastępca Funka duchowe załamanie i od tego czasu znikł z życia publicznego. Brinkmana poprostu splawiono i tym jego los został przypieczętowany. Co znaczy w „Trzeciej Rzeszy”, że „stan zdrowia jest tego rodzaju...” i t. d. — wie to każde dziecko niemieckie.

Cokolwiek sądziłoby się o dwurokowych przekonaniach p. Brinkmana, pozbywanie się wszystkich politycznie niewygodnych ludzi wcale nie przyczynia się do podniesienia stopnia inteligencji w kierownictwie gospodarki Rzeszy.

„Lot dobrej woli”
przez wszystkie kraje Ameryki

Na lotnisku w Rio de Janeiro wylądował wielki samolot „Lockheed-Electra”, pilotowany przez płk. Hutchinsona, który w towarzystwie swej żony, dwóch córek, mechanika i radiotelegrafisty ma zamiar odwiedzić wszystkie kraje amerykańskie. Lot swój nazwał płk. Hutchinson „Lotem dobrej woli”. Odwiedził już Kanadę, Meksyk, kraje Ameryki centralnej, Antyle, Wenezuelę, Trinidad, Guayana, a obecnie zatrzymał się w Rio de Janeiro, zwiedzając przedtem na północy Brazylii Recife. Rodzi-

na Hutchinson zwie się w prasie amerykańskiej „rodziną powietrzną”, gdyż lata w komplecie od lat dwunastu, tak, że córkę płk. Hutchinsona nawet lekcje czytania i pisanie odbywały w powietrzu. Jedną z nich liczy lat 14, druga 16, obydwie są wyjątkowo ładne i już posiadają egzaminu pilota. Płk. Hutchinson posiada „pergaminy wszystkich narodów”, jak nazywa swą księgę, do której wpisują mu się prezydenci amerykańskich republik. „Powietrzna rodzina” budzi w Rio sensację i żywą sympatię.

Niezwyczajny diament

Donoszą z Bello Horizonte (stan Minas Geraes w Brazylii), że w miejscowości Coromandel nad rzeką Santo Antonio wydobyto diament, oszacowany na 300 tys. milrejsów.

Węgry mają dość
„opiekunów” hitlerowskich

Prasa wiedeńska uskarża się coraz bardziej w obszernych sprawozdaniach z Budapesztu na antyniemiecką agitację przedwyborczą opozycji węgierskiej, wyrażając szczególnie zdziwienie, że na-

wet węgiercy narodowi „socjaliści” przyłączyli się do tej akcji antyniemieckiej, która wyraża się już nawet w krwawych zamachach na niemieckich narodowych „socjalistów” na Węgrzech.

Łańcuch prasowy

NA OBOZY LETNIE CZERWONEGO HARCERSTWA TUR.

Tadeusz Słowikowski wpłaca 5 zł. i wzywa tow. tow. Janinę Słowikowską, na Kwapińskiego, Piotra Jagodzińskiego, Klemensa Kakieta, Wincentego Kepczyńskiego z Płocina, J. Mazika, Jana Mirka z Rzeszowa, Nowickiego Mariana, Tadeusza Turka z Pułtuska, Ludwika Plachę, Jana Wójcika z Zamościa, Bronisława Załęskiego z Łukowa, Jana Zasade z Kutna.

Eustachy Goraj wpłaca 5 zł. i wzywa tow. tow. Piotra Kluszczyńskiego z Włodawki, Lucjana Węgrzyckiego i Kazimierza Zasade z Grójca.

Co miesiąc książka
dla naszych prenumeratorów

Chcemy uprzyjemnić szerokim rzeszom czytelników zapoznanie się z pracami pisarzy polskich i obcych i dlatego od czerwca r. b. prenumeratorzy nasi, wpłacający należność w terminie do dnia 5-go każdego miesiąca, otrzymywać będą bezpłatnie książkę, zawierającą 160 — 200 stron, drukowaną na białym bezdrzewnym papierze, specjalnie zbrośniana.

Jako pierwsza zostanie rozesłana powieść I. Erenburga p. t.

„Sprzysiężenie równych”

Za koszty przesyłki liczyć będziemy 35 gr. co miesiąc.

Prosimy przy wnoszeniu należności za prenumeratę zaznaczać na odcinku blankietu

„Premia książkowa”

Prenumeratorzy, otrzymujący egzemplarze bezpośrednio do mieszkania, życzenia otrzymywania premii zgłaszają na ręce roznosiela.

Administracja

List z kraju okupowanego

Kde domow moj?

Praga, w maju.

Pod pomnikiem Husa leżą dziś znowu świeże kwiaty. Wczoraj było ich więcej. Usłużny żandarm, czy poprostu ktoś specjalnie przy starsi usunął w nocy więcej i wiązanki z dnia wczorajszego.

Od kilkunastu dni trwają te kwietne demonstracje pod pomnikiem Husa. A jednocześnie 65 km. na północ od Pragi, gdzie wznosi się góra Rip, barwne pielgrzymki ciągną do kaplicy św. Jerzego.

Góra Rip jest owym legendarnym miejscem, w którym praojciec Czechów zatrzymał się zmęczony wędrówką i założył pierwszą czeską osadę. W dniu 30 kwietnia, jak co roku, przybyła tu pielgrzymka, złożona tym razem z kilkudziesięciu tysięcy ludzi. Od tego dnia władze niemieckie, zamieszkiwane narodowym charakterem demonstracji „zabezpieczyły” Rip większymi oddziałami policji i agentów „Gestapo”.

Podczas nabożeństwa bowiem ze szczytu kapliczki spływał trójbarywny sztandar czeski, a po kazaniu na temat miłości ojczyzny, wygłoszonym przez miejscowego diekana — kapelana wojskowego który wystąpił ozdobiony wojskowymi odznaczeniami czeskimi — z kilkudziesięciu tysięcy ust popłynęła jakże tragicznie brzmiąca dziś pieśń: „Kde domow moj”?

„MOJA OJCZYZNA” I JAN HYNK MACHA.

Pierwsze dni maja upłynęły w Czechach w nastroju niespokojnego oczekiwania. Zakaz wszelkich manifestacji zbiorowych w dniu 1-maj mają obejmujący również pochody i obchody dnia matki i dziecka, nie objął jednak imprez organizowanych pod hasłem „Radości życia” (czeska odmiana „Kraft durch Freude”) w ramach których odbyło się szereg „mających koncertów” w Pradze. Dn. 2-go maja odbył się w Teatrze Narodowym Koncert Orkiestry Filharmonii i Radia. W programie m. in. utwór Smetany „Moja Ojczyzna”. Kiedy przebrzmiały ostatnie tony tego wielkiego poematu czeskiej muzyki narodowej — publiczność powstała z miejsc. Oklaski trwały bez przerwy przez 15 minut. Dyrygent Talich wierszony niebywałym nastrojem sali wziął partyturę „Mojej Ojczyzny” do rąk i ucałował ją uroczysto, czym wywołał nową burzę oklasków.

Dnia 7 maja odbyło się przesilenie do Pragi trumny ze zwłokami wielkiego poety czeskiego XIX wieku Karola Hynka Machy. Macha był poetą otoczonym szczególną czcią młodzieży czeskiej.

Tworzył w latach w których na ziemiach polskich rozgrywała się walka powstańcza 1830 roku. Macha był jednym z tych, którzy po upadku powstania polskiego popieścili z pomocą popowstania woj emigracji polskiej na Zachód. Zmarł w wieku lat 26, w dwa lata po napisaniu swego najlepszego poematu „Maj” i pochowany został w Sudetach. Przeniesienie jego zwłok do Pragi, po tylu latach stało się okazją do demonstracji. Kiedy literaci czescy przenosili na ramionach trumny Machę do Grobów Zasłużonych, znachy rozległ się śpiew hymnu czeskiego.

„ZABEZPIECZENIE ZDOBYCZY”.

Jakże zachowują się władze okupacyjne wobec tych demonstracji? Otóż niewątpliwie spotykają się one z pewnymi represjami, ale sprawę tę trzeba rozpatrywać głębiej.

III Rzesza nie ma możliwości wy narodowi w szybkim tempie zabranej ludności. Czechosłowacja potrzebna była Rzeszy popierającej dla jej gospodarczych i taktycznych wartości. To osiągnięto. Armia niemiecka obsadziła wszystkie punkty w kraju o takimiż znaczeniu strategicznym, przeprowadzono wyłączenie go spodarcze w bardzo szerokim zakresie. Powstała nowa kwestja: utrzymanie zdobytych i jaknajlepiej eksploatacji zabranego kraju

Po względem „bezpieczeństwa panowania” zrobiono bardzo dużo. Jeszcze w przeddzień zajęcia Czech i Moraw działacze niepodległościowi zostali osadzeni w aresztach. Chmury szpiczów i agentów Gestapo przybyły wraz z armią lub nawet wcześniej przejeżdżając w jednej chwili wszystkie go rączkowo jeszcze uzupełniane przez policję polityczną czeską — kartoteki policyjne. Aresztowania i wysiedlenia pierwszego dnia spady dzięki temu z niebywałą wprost sprawnością.

Zresztą tak jak w dziedzinie politycznej — współpracowała z zaborcą czeska Targowica, jak w dziedzinie gospodarczej agrarjusze czescy, tak w dziedzinie „bezpieczeństwa” defensywa czeska.

Urzędy śledcze przekazały woszy sisko nietknięte. Socjaliści, demokraci, katolicy radykalni, emigranci niemieccy — znaleźli się albo w obozach koncentracyjnych, albo w aresztach, albo na przymusowej emigracji. W niewielkiej liczbie zdołali uniknąć represji.

Robotnicy posiadający na swych sumieniach jakiegokolwiek „plamy” pod względem stosunku do zaborcy czy ugody zostali masowo wysiedleni w głąb Niemiec. Ten „żywy zastaw”, o który drążył w Czechach dziesiątki tysięcy członków rodzin, o który drżyła cała klasa pracująca Czech i Moraw wynosi przeszło 20 tysięcy ludzi.

Na ich miejsce przybyli „najpewniejsi” robotnicy niemieccy, w 90% zresztą agenci „Gestapo”. „Gestapo” rządzi dziś Czechosłowacją decydując o wszystkich porządkach od zezwolenia na posiadanie radia, a skończywszy na zezwoleniu emigracyjnym.

W jaki sposób zapewnić jednak normalną działalność gospodarczą protektoratu, w jaki jeszcze sposób uchronić się przed groźbą masowego sabotażu ze strony zaskoczonych ludności, sabotażem, którego by tak łatwo Niemcy nie mogli opanować?

PROBLEMY ZABORU I OBOZ DWU PANÓW H.

I tu z pomocą przyszedł obóz Wspólnoty Narodowej p. Hrubego i Hachy. Obóz ten wystąpił pod hasłem odrodzenia narodo-

wego i gospodarczego, jaknajintensywniejszej pracy od podstaw. W ramach wysiłków propagandowych tego stronnictwa znajduje się sprawa intensyfikacji rolnictwa, zwiększenia wydajności pracy, budowy szos i autostrad i t. d. i t. p.

Każdy wysiłek gospodarczy Czech przynosi w tej chwili korzyść jedynie i wyłącznie III Rzeszy. Działalność polityczna p. Hachy i Hrubego jest bardzo trzeźwo i... kategorię określaną w Czechach. Pewne światło rzucają też na nią wywiady córki tego „prezydenta” w Niemczech („ojciec był zawsze zwolennikiem Führera, tylko wysokie stanowiska w Czechach rodziny i jego samego utrudniały mu oficjalne stwierdzenie tego faktu”). Dla tego też wezwania do pracy spokojnej dla dobra narodu i przyszłości Ojczyzny — aby chwyciły, muszą być połączone z pewną dekoracją uczuciową. Stąd płynnie wylomienie pewnych koncesji w dziedzinie „życia narodowego” udzielanych wozami za całkowitą nie wolę gospodarczą i co więcej za wzmocnienie w tej niewoli wydajności pracy i wysiłków wytwórczych. Stąd dopuszczenie do pewnych nieszkodliwych manifestacji narodowych połączonych z odświeżaniem hymnu, przy jednoczesnym nieprzerwanym ani na chwilę ciągu represji i „zabezpieczeń” wobec tych wszystkich, którzy rzeczywiście mogą czymkolwiek grozić zaborcy pod względem politycznym czy gospodarczym. Władze niemieckie na terytorium Czech panicznie boją się sabotażu. Agenci Gestapo, aparat organizacyjny, państwowy, fabryczny, policja, żandarmeria i wreszcie obóz Wspólnoty Narodowej czuwają, śledzą, boją się jednego — sabotażu, akcji wywołanej, konspiracyjnych organizacji.

A nienawistnie rośnie. Nagle wybuchają znane już zajścia z oficerami niemieckimi, nagle znikają swastyki z gmachów, płoną sztandary hitlerowskie podpalane nąftą, stają maszyny zapalane piaskiem. I tę akcję obóz p. Hachy, tak samo jak agenci Gestapo, czynnik oficjalny i t. p. nazywa „dywersją przeciw żywotnym wy-

siłkom odradzającego się narodu”.

„RADOŚĆ ŻYCIA” I HYMN CZESKI.

Historia Czech, historia jedynej dozwolonej organizacji czeskiej obozu p. Hrubego i Hachy, historia hasel odbudowy gospodarczej — to są wszystkie rzeczy znane krajom, które kiedyś były w podobnej sytuacji.

Na razie obóz zdołał zmobilizować pewną część ludności czeskiej, dęte komunikaty szefa propagandy twierdzą, że „większość uprawnionych”. To, że rekrutacja nie zalała się od razu przypisać można popularnemu w sferach mieszczaństwa czeskiego pogładowi, że obóz ten jednak jest jedy-nym miejscem, gdzie można się skupić i zetknąć. Na terenie Obozu Wspólnoty Narodowej, dojdzie więc niewątpliwie do ciekawych tarć, znanych również w historii tych krajów, które w grze przemocy, zdrady i bierności utraciły nie podległość.

Obóz p. Hrubego, opierając się na agrariuszach, posiadaczach ziemskich, bogatym mieszczaństwie — na tych wszystkich, którzy w widzę niepodległości zastanawiają korzystnej (względnie) transakcji z wygłodzoną III Rzeszą — organizuje imprezy „radości życia”, współdziała w sprawie dekoracyjnej 100 letniego jubileuszu piwa pilzeńskiego i rozpoczęcia budowy nowej autostrady, podczas którego wypowiedziane były bardzo znamiennie słowa przez dygnitarzy, inżynierów i robotników. Ale o tym innym razem.

Jeszcze jedno charakterystyczne zestawienie. W momencie kiedy w Pradze odbywała się pod protektorem obozu panów H. H. (Hacha i Hruby) jakaś galówka ku czci Smetany, na której zresztą śpiewano hymn czeski, do nowo-wbudowanego obozu koncentracyjnego odsyłano partię „wrogów odradzającego się narodu”, a z dworca towarowego w Pradze odjeżdżał do Niemiec pociąg zastawców.

Z poza krat wagonów dochodziły dźwięki tej samej pieśni „Kde domow moj”. Brzmiały tylko inaczej.

Bo ci ludzie napewno wiedzieli gdzie ich dom.

WIKTOR R. LECHOWICZ.

NIGDY NIE JEST ZAPÓŹNO

myśleć o zdrowiu, tym bardziej jeśli choruje na chorobę: NERW. PECHERZA, WATROBY, KAMIEŃ ŻOŁCIOWYCH, ZŁEZ PRZEMIANY MATERII, na bóle artretyczne czy podgrypcę, wzdęcia brzucha, odbijanie się lub skłonność do obstruacji. — Pamiętaj, że nigdy nie będzie za późno, o ile używać będziesz siódemkrotnego „DIUROL” Gaseckiego, który zapobiega gromadzeniu się kwasu moczowego i innych szkodliwych dla zdrowia substancji zatrzymujących się w organizmie. — Dziś jeszcze kup pudełko siódemki „DIUROL” Gaseckiego, a przekażesz się o dodatkowych skutkach działania, zalecać będziesz innym. Sposób użycia na opakowaniu. Oryginał na siódemki „DIUROL” Gaseckiego (Z KOGUTKIEM) sprzedaje apteka i składki apteczne.

Okno w oko ze śmiercią
Wrażenia z katastrofy kolejowej

Nie tylko książki mają swój los — jak — powiedziała kacińska przypowieść — lecz mają swój los także katastrofy kolejowe. Bywają katastrofy kolejowe przerażające w swych skutkach, imponujące olbrzymią liczbą ofiar, które po 2 — 3 dniach idą w zapomnienie; a bywają łune, mniejsze rozmiarami ofiar w ludziach i szkodach materialnych, o których jednak obszerniej się pisze i o których długo się pamięta.

Do tej drugiej kategorii zaliczyć się katastrofa kolejowa, która w święto Wniebowstąpienia zdarzyła się na terenie dworca w Gdańsku. Znajdzie przede wszystkim głośniejsze echo w prasie, ponieważ ułamała zorganizować „aparatus propagandowy”, przywołując nieszczęśliwym pociągiem na fatalne miejsce, gdzie miała się rozegrać, dwudziestu dziennikarzy z Warszawy, Częstochowy, Białegostoku i Wilna. Rzecz prosta, że musieli być wszystkich zachować przy życiu i zdrowiu, by mogli potem jej smutną sławę głosić...

A teraz do rzeczy! Oddaję głos sobie samemu jako naocznemu świadkowi i uczestnikowi katastrofy na stacji w Gdańsku, który to uczestnik — jak powiedział lud — był „trzy ćwierci od śmierci” i o mały figiel a byłby w „Wniebowstąpienia Pańskiego” wstał do nieba lub do piekła, co po sprawiedliwości słusznie mu się należy...

Pociąg Warszawa — Hel wyruszył z dworca Głównego w Warszawie w środę o godz. 3 m. 52, mając na samym końcu wóz oddany do dyspozycji prasy, udającej się na doroczny walny zjazd Związku Dziennikarzy R. P., który w tym roku obradował na polskim morzem w Gdyni. W wagonie znalazła się większość delegacji Syndykatu Warszawskiego, delegacja Syndykatu Kieleckiego, delegat Białegostoku, część delegacji z Wilna.

Dziennikarze — jak wiadomo — to naród nie uznający potrzeby snu, więc pomimo, że wielu kolegów udało się na spoczynek dopiero o szarym świcie, to jednak o godz. 6 rano prawie wszyscy byli już ubrani, gromadząc się grupkami na korytarzu.

Dzień na Pomorzu wstał pochmurny, a po godz. 6-jej zaczął pokrapować drobny deszczyk majowy. W Tczewie parowóz przesunął na drugi koniec pociągu, tak że wagon wiozący dziennikarzy znalazł się tuż za tendrem i wozem buforowym.

O godz. 6 m. 40 pociąg minął dworzec w Gdańsku nie zatrzymując się. Stałem na korytarzu, rozmawiając z kolegą red. Cz. Pociąg mijal liczne zwrotnice stacyjne, gdy naraż w pewnej chwili szyby zaczęły dźwięczeć nie jak normalnie w wozie kolejowym, lecz jak w autobusie miejskim, gdy toczy się po nierównym bruku ulicznym. Jednocześnie usłyszałem jakiś chrząst żelaza, pod nogami zaś kółka toczyły się już nie po szynach, lecz po szutrze, wydając charakterystyczny grzyt.

— Katastrofa! — zawołałem do towarzysza niedoli — a jednocześnie uchwyciliśmy się jedną ręką poręczą oldennej, drugą zaś kłami od drzwi przedziału oraz rozstawiliśmy szeroko nogi, by w razie wywrócenia się wozu nie uderzyć głową. Dobiegał nas brzęk tłuczonego szkła, trzask łamanego drzewa, łomot żelaza, głucho huk padających ciężarów oraz szczytanie pary. Wagon coraz bardziej nachylał się w lewo tak, że z trudem tylko mogłem zachować obraną pozycję.

J. W. Albarda--przewodniczącym Międzynarodówki Socjalistycznej

Bieg szybko zwolnił i nareszcie wóz ze zgrzytem zatrzymał się. Wszystko razem to trwało może 30 sekund, długich, niepewnych, w których myśl pracuje nad jednym pytaniem: z której strony przyjdzie śmierć lub ciężkie kalectwo, z prawej, z lewej, z góry, czy też z dołu. Nie myślałem o przegłądaniu się w lustrze, ale wystarczyło spojrzeć na twarze innych, białe, szare, zielone, żółte, by domyślić się własnego wyglądu. Odetchnąłem, gdy ustal ruch, jakkolwiek jeszcze nie można było powiedzieć z całą pewnością, że jesteśmy ocaleni.

Z zewnątrz dobiegały nas zmieszane głosy, nawoływania oraz donośnym głosem wydany rozkaz: Nie opuszczać wagonów! Pozostać w przedziałach! Z zachowaniem wszelkich ostrożności wspiąłem się po pochyłej podłodze i wyostałem z przedziału bagażu, które same przesunęły się w stronę korytarza.

Tak przebyliśmy kilka minut, nie czyniąc żadnych prób wydostania się na zewnątrz, zachowując spokój i dalecy od jakiegokolwiek paniki. Później dowiedzieliśmy się, iż najbardziej zinną krew i największe opowiadanie okazał redaktor A., który w chwilach najgroźniejszych, kiedy wszystko lamalo się i waliło, zapytał swego najbliższego kolegi: Ciekaw jestem, jak to się wszystko skończy?

Wreszcie kolejarze otworzyli drzwi i zaczęliśmy jeden po drugim wychodzić. Wychodzić — to znaczy zstawać się po pochyłej podłodze na międytorze. Powoli zebrałmy się w gromadę. Wszyscy byli cali i zdrowi, tylko dwie koleżanki odniosły potłuczenia.

Znalazszy się na wolności, mogliśmy dopiero ocenić ogrom katastrofy. Parowóz leżał wpoprzek toru kołami do góry, wypuszczając kłęby pary. Za nim pogruchołany tender, na który wjechał wagon buforowy, stanowiący jak koń dęba. Nasz wagon pozbawiony był zupełnie podwozia i mocno nachylony w lewo. Na dachu spoczywał wywrócony semafor, a do jednego z przedziałów wślizgnął się wybijając szybę skróconą w kształt litery S szyna kolejowa. Idący za naszym wozem wóz asyplany był mocno nachylony w prawą stronę, tak samo zresztą i inne wozy fatalnego pociągu.

Pomimo wczesnej pory i dnia świątecznego, na wiadukcie przerzuconych nad torem kolejowym zebrały się tłumy gdańszczan, przyglądających się rumowiskom.

Według ogłoszonych wyników do-radnego badania przeprowadzonego na miejscu, przyczyną katastrofy była nadmierna szybkość, ostateczne jednak wyniki wysłanej na miejsce komisji nie są jeszcze ogłoszone. Jedno wszelako jest pewne, że jeśli katastrofa nie pociągnęła za sobą znacznie większej liczby ofiar, to złożyła się na to trzy przyczyny: 1) wytrzymałość polskich wagonów kolejowych, 2) wstawianie w skład pociągów pośpiesznych tuż za parowozem pustego wozu starej konstrukcji, t. zw. wozu buforowego, czyli tamponowego, amortyzującego siłę uderzenia idących za nim wozów, a wreszcie 3) że maszynista A. p. Łuczaj oraz jego pomocnik A. p. Wilczek w porę puścili w ruch hamulce. Uratowali życie setkom pasażerów, ale sami przypłacili życiem swą przytomność umysłu i poczucie odpowiedzialności na ciężkim i odpowiedzialnym stanowisku.

Co proponowano regentowi Pawłowi w Rzymie?

Jak wiadomo, regent jugosłowiański, ks. Paweł, bawił przed kilku dniami w Rzymie. Obecnie prasa zagraniczna donosi, że regentowi uczyniono tam takie propozycje, że MUSIAŁ JE Z MIEJSCA ODRZUCIĆ, aczkolwiek sam jest sympatykiem faszyzmu.

Zaproponowano mu mianowicie, by NIEMIECCY I WŁOSCY OFICEROWIE SZTABOWI DOKONA LI REORGANIZACJI ARMII JU-

GOSŁOWIAŃSKIEJ.

Na to regent Paweł nie mógł się zgodzić, już choćby z tego względu, że spotkałby się z jednomyślnym sprzeciwem kierownictwa armii jugosłowiańskiej, nastroszonej wrogo wobec Niemiec.

Ale sama propozycja świadczy mowimnie do czego „os” chce użyć Jugosławii: do wspólnej z „osią” walki przeciw państwom pokojowym.

Z teatrów warszawskich

TEATR NARODOWY. „Samuel Zborowski”. Dramat w 8 obrazach. Reżyserował L. Schiller. Dekoracje: Pronaszkowski, kostiumy K. Frycz.

Wzniesiony obecnie po blisko dziesięciu latach dramat Goetla należy do typu zimnych malowideł historycznych, w których w większym stopniu grają kostiumy i nazwiska, niż ludzie i namiętności. Widzimy na scenie Zborowskich, Jana Zamoyskiego, Stefana Batorego i nie dowiadujemy się o nich niczego ponad to czego nas uczono w szkole. Kontusze, pasy słuckie, delie, czapy lisie i sobolowe grupują się malowniczo na scenie, ale ludzie, których stroją, nie są niczem więcej jak figurami z wosku, jest w nich jakaś upiorna martwość. Wyglaszają z naciśnięciem efektowne zdania, które w ich nieżywych ustach nie nie znaczą. Samuel Zborowski ma reprezentować anarchizm szlachecki i indywidualizm, nie umiejący się utrzymać w ramach nakazów państwowych. Jan Zamoyski zaś i Batory wyobrażają wyższą rację

stanu, pojęcie Państwa, depczącego bodaj jednostkę w imię ogólnego dobra. Ale postać Zborowskiego nie została rzucona na metafizyczne głębie, jak we wspaniałym utworze Słowackiego, nie została też jakoś uzasadniona psychologicznie, czego mielibyśmy prawo żądać od współczesnego autora. Widzimy doświadczonego rozbójnika, którego spotyka kara, będąca w zgodzie z ówczesnymi obyczajami, ale nie interesuje nas on jako jednostka. P. Goetel nie podmalował należycie tła historycznego, aby sprawę Zborowskiego ukazać jako jeden z etapów walki wszechmocnej szlachty z rosnącą władzą królewską. Scena ostatnia, która zawiera w sobie pewne możliwości w tym względzie zaledwie napocznina to zagadnienie i to właśnie w momencie, kiedy sztuka się kończy. W rezultacie typowe galowe przedstawienie z całą celebracją i martwością libretto do opery, muzeum figur woskowych.

P. Schiller robił co mógł (a jak wiemy może wiele) aby wydobyć

z przedstawienia bodaj walory plastyczne i bardzo dobrze mu się to udało. P. Pronaszkowski zastąpił w pewnej manierze dekoracyjnej, szkoda na to jego wybitnego talentu. Aktorzy mieli dużo dobrej woli, ale co mogli począć w rolach, które nie dają absolutnie żadnych możliwości: musieliby poprzestać na portretowym podobieństwie. P. Leszczyński napewno świetnieby zagrał Zborowskiego gdyby mu kto naprawdę napisał tę rolę. Nie jest też winą p. Damieckiego, że Zamoyski wydał nam się najzupełniej zagadkowym. Junosza - Stepanowski ucharakteryzował się zdumiewająco na Batorego i wygłosił przemówienie nie pozbawione i dziś aktualności: wojna naszem, musimy się zdobyć na największe ofiary. W tym jednym momencie autor zdołał osiągnąć porozumienie z widzami, ale deklarowanie przez spokojniejszą szlachtę trzech groszy z łanu wydało się nam raczej skromnym odroczem w porównaniu ze wspaniałą ofiarnością współczesnych ludzi pracy, którzy tych łanów nie posiadają.

IRENA KRZYWICKA.

Na posiedzeniu Egzekutywy Międzynarodówki Socjalistycznej, odbytym w połowie b. m. w Brukseli, wybrano na przewodniczącą Międzynarodówki tow. J. W. Albardę, przewodniczącą socjalistów holenderskich.

Dotychczasowy przewodniczący tow. de Brouckere, kończy w tych dniach 70 lat i ustępuje na własne życzenie, pragnąc się poświęcić innym pracom.

Włókniarze radzą nad nową umową zbiorową

W środę dnia 24 b. m. odbędzie się posiedzenie przedstawicieli Zw. Zaw. Rob. Przemysłu Włókienniczego, na którym omówiony zostanie ostateczny tekst układu zbiorowego, jaki ma być obecnie zawarty dla przemysłu włókienniczego.

W zasadzie tekst układu został już ogłoszony, wobec wysunięcia jednak ze strony przeciwniej szeregu poprawek i kontropropozycji, mają one być szczegółowo zbadać i zapadnie ostateczna decyzja.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Rokowania w sprawie układu rozpoczną się z początkiem czerwca b. r.

Wynalazcy z całej Polski obradowali w Łodzi

W niedzielę w Łodzi odbył się ogólnopolski Zjazd Wynalazców Polskich przy udziale licznych delegacji poszczególnych województw.

Na zjazd przybyli przedstawiciele władz państwowych, wojskowych, samorządowych, samorządu gospodarczego oraz sier gospodarczych.

Zjazd zajął i wygłosił przemówienie powitalne prezes Zarządu Stow. Wynalazców dr. Loth, podkreślając, że Zjazd odbywa się w niezwyklej atmosferze, gdy na wynalazcach, podobnie zresztą, jak na całym społeczeństwie, ciąży obowiązek podniesienia stanu obywatelskiego Państwa.

Odczytano przesłane depesze pod adresem zjazdu między innymi od wicepremiera Kwiatkowskiego.

Zjazd uchwalił wysłać specjalne pismo z podziękowaniem pod adresem Zarządu Miejskiego w Łodzi za wydatną pomoc, okazaną wynalazcom w realizacji ich zamierzeń. Po wygłoszeniu referatów rozwinęła się dyskusja, w wyniku której Zjazd przyjął następujące

UCHWAŁY

W kwestii niewykorzystywania wynalazku, chronionego patentem. Zjazd postanowił zwrócić się do Rządu R. P., aby w drodze ustawodawczej przyznało każdemu obywatelowi prawo do skargi o umorzenie patentu z powodu niewykorzystywania wynalazku. Ma to na celu przeci-

działanie szkodliwemu systemowi wykupywania wynalazków praktycznych, a mogących zmniejszyć dochodowość pewnych przedsiębiorstw.

Zjazd uchwalił zwrócić się do Rządu o ustawowe wprowadzenie zakazu zgłaszania wynalazków polskich zagranicą, przed zgłoszeniem ich w Polsce.

Zwrócić się do Rządu o spowodowania gruntownej reformy prawa o ochronie wynalazków.

Wszczęć akcję o Rządu o przyspieszenie i ułatwienie formalności w przedmiocie udzielenia patentu na wynalazki, tudzież o wprowadzenie instytucji zastępców oraz przyznania prawa ubogich niezamożnym wynalazcom.

Celem przeciwdziałania spekulacji podjąć akcję o zniesienie popularnych skrzynek pytań i pomysłów tu dzieł wydaną przepisów o umowach licencyjnych.

Zjazd postanowił zwrócić się do Rządu R. P. o poparcie Instytutu Wynalazków w Warszawie, utworzenie katedr historii techniki i wynalazków na wydziałach prawnie ekonomicznych uniwersytetów i politechnik, rządzenia konkursów, poparcie prasy fachowej, organizację warsztatów i laboratoriów, nagrody i dyplomy i t. d.

W końcu zjazd z uwagi na konieczność wzajemnej pomocy postanowił utworzyć przy Stow. Popierania Wynalazków w Łodzi „Spółdzielnię Polskich Wynalazców” zwrócić się do P. K. O. i K. K. O. o pomoc finansową w realizacji zgłoszonych przez spółdzielnię patentów.

Robota na rzecz Hitlera

Leży przed nami odezwa p. t. „Wojna wojnie”, podpisana przez „Związek Bolszewików - Leninistów w Polsce”. W odezwie tej m. in. czytamy:

„Hitlerowskie Niemcy znalazły się na progu katastrofy gospodarczej i szukają ratunku w nowym podziale świata. Szukają się do wojny „demokratycznej” imperializmu angielskiego i francuskiego, które, jak syte drapieżniki, zrezygnowały z walki”.

„Polscy socjallimperialiści, podobnie, jak socjallimperialiści wszystkich krajów, rozpętali oszczerczą demagogię, jakby zbliżająca się wojna nie była już imperialistyczna, jak w roku 1914—18, jakoby chodziło tylko o świętą wojnę w obronie demokracji, zagrożonej przez hitlerizm”.

„PPS prze do wojny w „obrońce” praw Polski do Gdańska”, głosząc z bezwstydnym cynizmem, że interes Polski pokrywa się z interesem robotników i chłopów”.

Oto kilka kwiatków tej odezwy. Dalsze cytowanie jest bezcelowe. Stękwizisk na cały ruch robotniczy i demokratyczny — oto treść 4-stronicowej odezwy.

Co ma na celu odezwa, wydana przez t. zw. „Leninistów”? W czym interesie została wydana? Odpowiedź na te pytania nie przedstawiła żadnej trudności. Odezwa powyższa ma na celu szerzenie defetystycznej i „czystych” zasad reżimu marksizmu. W obecnej chwili każdy robotnik rozumie doskonale, iż najbliższe uderzenie

Hitlera skierowane będzie w kierunku Polski i że kraj nasz jest najbardziej wysuniętym sznancem Demokracji w walce z zalewem hitlerowskim.

Szerzenie defetystycznej pomocy perfidnych argumentów jest próbą dezorganizacji i rozbitcia jednolitego bloku obrony przed groźącym napadem faszystów. Jest to — mimo pozorów „rockistowskich” — robota na rzecz Hitlera.

Nie pierwsza jest to plugawa robota tych zakuspirowanych obrońców polskiego proletariatu. Ciekawe, że wszędzie, gdzie masy ludowe rozpoczynają walkę z faszystym pojawiają się te grupki „marksistów”, rozpoczynając swą destrukcyjną działalność, mającą na celu sparaliżowanie akcji obrony. W Hiszpanii zorganizowali oni, wspólnie z anarchistami, powstanie na tyłach (w Barcelonie), zadając Republice cios w plecy. W Chinach szykowali przewrót w porozumieniu z Tokio.

Również u nas, w chwili, gdy stanęliśmy w obliczu najazdu imperializmu hitlerowskiego, pojawiają się te „V-ta kolumna” ze swoimi niby to „marksowskimi”, a w zasadzie zdradzieckimi, hasłami kapitulacji przed Hitlerem.

Piszą ci agenci hitlerowscy, że PPS prze do wojny o Gdańsk. Wynika z tego, że to nie Hitler chce wojny, lecz polskie masy pracujące. Wynika dalej z tej lajdackiej ułotki, że należy raczej oddać Gdańsk na łup Hitlerowi, gdyż obrona byłaby... zdradą interesów klasy robotniczej (!). Wyłaziło oto sztyło z worka.

Odezwa kończy się m. in. następującym hasłem: „Niech żyje 4-ta międzynarodówka”.

Cóż to za 4-ta międzynarodówka? Twór ten przez ogół robotniczy nieznan, jest dziełem politycznego bankructwa L. Trockiego, w którym schronienie znalazła garstka podejranych indywidualności. Ostatnie wypadki na terenie szeregu krajów wykazały w czym interes ten twór ten istnieje i do jakich „specjalnych poruczeń” został stworzony.

Zadaniem każdego uczciwego robotnika w chwili dla naszego kraju tak poważnej, jest bezwzględne i likwidowanie każdej próby dywersji i osłabiania nieugiętej woli obrony i walki z agresją faszystowską.

Grupa ta nie poprzestanie chyba na wydaniu tej jednej ułotki. Dlatego też wzywamy klasę robotniczą do wyłączonej czujności.

Nocne dyżury aptek

Nocny dyżur aptek dyżurują apteki: Sadowska - Dancerowa Zgierska 65, W. Grodzkowskiego 11 listopada 15, T. Karlin, Pilsudskiego 54, R. Rembelski, Andrzeja 28, J. Chadyńska, Piotrowska 165, E. Miller, Piotrowska 46, G. Antoniewicz, Pabianicka 56, J. Unieszkowski, Dąbrowska 24-a.

Radio łódzkie

WTOREK, 23 maja.
5.35 Muzyka poranna (płyty) 6.35 Gimnastyka. 6.50 Muzyka (płyty). 7.00 Dziennik poranny. 7.15 Muzyka (płyty). 8.00 Audycja dla szkół. 11.00 Audycja dla szkół: Niewidzialni wrogowie — pogadanka. 11.15 Gwizd i organy Wurlitza (płyty). 11.30 Audycja dla robotników. 11.57 Sygnał czasu i hejnał z Krakowa. 12.03 Audycja południowa. 14.00 Koncert Zyczeń Łódzkiej Rodziny Radiowej. 14.50 Łódzkie wiadomości. 15.00 Słuchanie przygody Toffi — opowiadanie dla młodzieży. 15.15 Literatura dla wszystkich — „Inżynier Szeruda”. 15.30 Muzyka obładowa. 16.00 Dziennik południowy. 16.08 Wiadom. gospodarcze. 16.20 Przegląd aktualności finansowo-gospodarczych. 16.30 Pieśni rumuńskie. 16.50 „Konwalia” — pog. 17.00 R. Schumann — Andante con variation. Es-dur op. 46. 17.25 „Wrota Wschodu” (Kanał Sueski). 17.35 „Z pieśnią po kraju”. 18.00 O muzyce i muzykach — „Isaac Albeniz” (w rocznicę śmierci). 18.25 Wiadomości sportowe lokalne. 18.30 Audycja dla robotników. 19.00 Koncert rozrywkowy. 20.00 Lekkie utwory fortepianowe (płyty). 20.15 D. c. koncert rozrywkowy. 20.35 Audycja informacyjna: Dziennik wieczorny. Wiadomości meteorologiczne. Wiadomości sportowe. Nasz program na jutro. 21.00 „Opowieść o Moniuszce”. 22.00 „Echa mecy i chwały” — recytacja. 22.15 Recital skrzypcowy Eugenii Umiańskiej. 22.55 Wiadomości bieżące. 23.00 Ostatnie wiadomości dziennika wieczornego. Komunikat meteorologiczny.

Tabela wygranych

12 dzień ciągnięcia 44 Loterii Klasowej

I i II ciągnięcie

GŁÓWNE WYGRANE.

50.000 zł. nr. 90489.

15.000 zł. nr. 138223.

10.000 zł. n-ry: 96040 151101

153545.

5.000 zł. n-ry: 16650 146144.

2.500 zł. n-ry: 6860 11035 11955

20824 34294 36165 61135 72212

98544 109034 128347 138613.

8.000 zł. n-ry: 680 9778 11788

22704 24004 26004 36666 37831

38427 44207 61836 61418 82188

92815 103355 111716 112391 148759

149185 154420 160887 164045.

1.000 zł. n-ry: 9267 10196 13505

14588 16445 23085 25470 29396

40173 46535 47401 47866 47441

60990 71951 93410 98632 99333

102002 102093 104372 106075 108054

123485 136416 140473 141594 141972

149541 150992 162574 164153.

PO 250 ZŁOTYCH.

349 418 659 70 701 862 975 1082

145 228 29 56 301 84 405 32 82 583

066 49 796 817 917 52 62 96 2115 94

749 78 666 552 696 796 934 43 3137

39 384 88 410 592 99 603 94 725 858

73 4179 240 468 739 53 76 5107 45

96 97 333 523 50 78 99 903 6014 22

135 41 219 62 301 400 14 658 82 95

725 68 856 8 7004 66 182 84 273 476

512 58 86 842 8022 61 117 28 32 232

53 84 444 94 538 851 9121 97 257 650

76 800 976 10031 33 136 409 37 526

637 54 11092 283 84 451 91 93 951

642 93 736 898 970 12016 128 278

909 432 632 63 981 13025 44 306 90

54 540 82 707 807 49 52 988 14018

280 357 65 636 554 93 729 819 20 69

74 99 15020 258 65 435 725 75 818

12023 372 539 705 979 17036 44 129

027 37 81 97 554 59 70 622 23 77 738

32 18020 74 172 355 144 74 702 59

915 46 19022 40 55 145 424 520 69

97 816 53 72 910 46 20113 219 373

633 513 716 32 913 25 46 21013 219

204 6 419 609 77 888 22010 114 256

633 606 864 933 50 97 23096 230 357

78 441 599 641 79 746 860 24068 126

125 50 451 534 601 747 49 53 25047

54 229 547 65 442 535 650 52 783

90 828 933 26211 59 83 317 787 861

929 34 2128 363 428 99 964 89

91 623 720 25 801 28 960 93 48132

50

Chybiona akcja protestacyjna burżuazji żydowskiej

W dniu wczorajszym w Łodzi zorganizowany został 2-godzinny strajk protestacyjny kupiectwa żydowskiego przeciwko ogłoszeniu przez rząd angielski „Białej księgi”. Specjalni wysłannicy obchodzili sklepy żydowskie, nawołując do zamykania ich od godz. 14—16-ej.

Równocześnie kolportowana była na ulicach ulotka „Bundu”, nawołująca do przeciwdziałania akcji protestacyjnej. Jednocześnie ulotka podkreślała, że żydowskie masy pracujące w Polsce nie wspólnego nie mają z tą błędną i szkodliwą akcją burżuazji żydowskiej.

Walka z alkoholizmem wśród młodzieży

Ostatnio władze szkolne, jak również administracyjne, zwróciły uwagę na wzrost alkoholizmu wśród młodzieży, przy czym zdarzają się wypadki używania alkoholu przez nieletnich.

Obserwacje stwierdziły, że jedną z głównych przyczyn tego zjawiska, poza niedostatecznym nadzorem rodziców, jest sprzedaż napojów alkoholowych młodzieży, mimo obowiązujących w tej mierze zakazów.

Właściciele składów win i wódek i miejsce sprzedaży oraz wyszynku napojów alkoholowych otrzymali przypomnienie, iż bezwzględnie zakazana jest sprzedaż alkoholu niepełnoletnim. Organa kontroli skarbowej, jako też policja zwracać będą uwagę na tego rodzaju wykroczenia, za które wobec winnych stosowane będą surowe sankcje karne, aż do pozabawienia koncesji włącznie.

„Kadry piechoty powietrznej” Uruchomienie kursu spadochroniarzy w Lublinku

W dniu wczorajszym na lotnisku łódzkim w Lublinku uruchomiony został wyższy kurs skoków spadochronowych z samolotów dla tych, którzy już ukończyli kurs skoków z wieży

spadochronowej w Parku Ludowym.

Na kursie przebywa 41 mężczyzn oraz 5 kobiet z pośród pielęgniarek wojskowego szpitala okręgowego w Łodzi.

Depesza kondolencyjna

Prezydent m. Łodzi z powodu zgonu małżonki p. Wojewody H. Józewskiego wysłał depeszę kondolencyjną treści następującej:

„Wojewoda Henryk Józewski.

Z powodu zgonu s. p. Małżonki Pana Wojewody w imieniu Zarządu Miejskiego w Łodzi oraz własnym wyrazy najgłębszego współczucia składa — Jan Kwapiński”.

Choroby zakaźne w Łodzi

Wydział Zdrowia Publicznego Zarządu Miejskiego w Łodzi informuje, że w okresie od 14 do 25 bm.: zarejestrował następujące wypadki zachorowań: dur brzuszny 7, plamisty 1, czerwona 1, płonica 5, błonica 5, odra 50, róża 2, krztusiec 12, zakażeń połogowych 2, pokąsań przez psy podejrzane o wściekliznę 2, gruźlicy — zachorowań 34, zgonów 17 i jaglicy 4.

Nadmienić należy, że wypadek zachorowania na dur plamisty wydarzył się w domu przy ul. Młynarskiej 36. Zachorowała Estera Jakubowicz lat 28. Chorą umieszczono w szpitalu w Radogoszczu. Dom poddano izolacji i odkażeniu.

PŁASZCZ impregnowany tylko z fabryki **„CE-HA” Pomorska 18** wyr. białe z materiałow „WOLA” i angielskich

Mało im jeszcze szkół niemieckich w Polsce

Grupa mieszkańców Kał i okolicy wystąpiła do Inspektoratu Szkolnego z wnioskiem o uruchomienie w Kałach (Radogoszcz) szkoły powszechnej publicznej z wykładem językiem niemieckim.

Obecnie Inspektorat Szkolny w Łodzi odmówił uruchomienia wspomnianej szkoły wskazując, że liczba dzieci niemieckich jest niedostateczna, po której w sąsiedztwie znajduje się podobna szkoła, z której dzieci niemieckie z Kał mogą korzystać bez trudności.

Specjalny dział z małymi skarżkami, skarpetki, trykotaże **BIELIZNA** męska i damska Sprzedaż detaliczna. Ceny ściśle fabryczne. **„TANIE ŹRÓDŁO POŃCZOCH”** Łódź, Narutowicza 36, front parter tel. 263-08.

Zmiana trasy tramwajów

Z dniem wczorajszym wskutek przeprowadzania robót brukarskich na ulicy Głównej na odcinku od Piotrkowskiej do Kilińskiego zmieniono trasę jazdy tramwajów linii 10, 16 i 17. 10-ka jedzie Piotrkowską do

Przejazd, Kilińskiego i następnie na Widzew, 16-ka dojeżdża jedynie do Piotrkowskiej przez Radwańską i z powrotem, a 17-ka zamiast Głównej jedzie przez Przejazd i Kilińskiego na normalnej trasie.

Spadająca cegła ciężko zraniła chłopca

W dniu wczorajszym na ul. Żwirki przed domem Nr. 10, który podlega obecnie rozbior-

ce wydarzył się tragiczny wypadek.

W pewnej chwili z wysokości drugiego piętra spadła cegła na przechodzącego ulicą 15-letniego Alfonsa Pyszkę, chłopca zalewającego się krwią padł nieprzytomny na ziemię.

Wzywany lekarz pogotowia C. K. stwierdził złamanie kości czaszki i w stanie beznadziejnym przewiózł go do szpitala św. Józefa.

ROBOTNICZY I PRACOWNICY BOJKOTUJĄ KINO „MIMOZA” przy ul. Kilińskiego 178

10 lat „chlebowawczyń” nie wypłacała służącej zarobków

Przed referatem karnym Inspektoratu Pracy odpowiadała Młoda Radacz zam. przy ul. Ogrodowej 16 (Radogoszcz) oskarżona o to, że zatrudnionej przez siebie służącej domowej od 10 lat nie wypłacała należnych zarobków i z tego tytułu Sąd Pracy zasądził od Radaczowej ponad 9800 zł. na rzecz służącej.

Referat karny po rozpatrzeniu sprawy skazał Młodą Radacz

na 3 tygodnie aresztu bezwzględnie oraz 500 zł. grzywny, uznając wybitnie złą wolę skazanej.

Popierajcie firmy ogłaszające się w „Łodzianinie”

Tajemnicze samobójstwo pracownicy domowej

W dniu wczorajszym popełniła samobójstwo trując się gazem świetlnym 24-letnia Zofia Cholewińska, pracownica domowa zatrudniona u adwokata Lewina przy ul. Piłsudskiego 76.

Denatkę znaleziono w pokoju służbowym leżącą bez przytomności na łóżku. Kurki od gazu znajdujące się obok w kuchni były poodkręcane. Wzywany lekarz pogotowia stwierdził zgon. Przyczyny samobójstwa

nie zostały ustalone, Policja prowadzi dochodzenie.

GRAND-KINO Początek 4, 6, 8, 10

Arcyfilm, który wstrząśnie sumieniem

U KRESU DROGI...

Tragedia wielkiego uczonego, który chciał pozostać wiernym swemu powołaniu... Nowa potężna kreacja **J. JUNOSZY-STĘPOWSKIEGO** W rol. pozost.: Matkiewicz, Domańska, Brodzisz, Cwiklińska, Brodniewicz, T. Wiszniewska.

KINO TON

Kopernika 16, tel. 140-72 Początek w dniu powszednim o godz. 4-ej pp. w soboty o godz. 2-ej p. p. W niedzielę i święta o godz. 12 wpoł.

Dźwiękowy kino-Teatr „URANIA”

Cegielniana 2. Tel. 107-34 Początek codz. o 4, 6, 8, 10

CORSO

Początek o godzinie 4-ej w soboty i niedzielę o godzinie 12-ej

Ceny od 50gr. — Sala wentylowana.

CAPITOL

Ceny miejsc na wszystkie seanse od 54 gr.

Dziś i dni następnych.

Królewska para kochanków

Clark Gable i Myrna Loy

p. t. **DLA KOBIETY**

— I. — Dziś i dni następnych — Wielki podwójny świąteczny program! — Poraz pierwszy w Łodzi — II. — Wielki film sensacyjny p. t. **„R.107 wzywa pomocy”**

W rolach głównych: William Garfan i Judith Barret.

— I. — Dziś i dni następnych! — Poraz pierwszy w Łodzi! — II. — Sensacja, groza, niebezpieczeństwa, najwyższe napięcie — to film **„Niebezpieczna granica”**

W rolach głównych: GEORGE O'BRIEN, LORAINÉ JOHNSON

„Pani i cowboy”

Film wielkich wzruszeń i uśmiechów. Piękno dalekiej prairii Dzikiego Zachodu. Miłość kwitnąca w cieniu kaktusów i palm. — W rolach głównych: GAARY COOPER, MERLE OBERON.

„ŻONA LALKI”

Dziś i dni następnych! **CZARUJĄCA LUIZA RAINER** w roli lekkomyślnej, zmysłowej kobiety w potężnym dramacie życiowym p. t.

Dźwiękowe KINO PRZEDWIOŚNIE

Żeromskiego 74-76. Telefon 129-88. Dojazd tram. 5, 6, 0 i 8 do rogu Kopernika i Żeromskiego.

Dziś wspaniałe arcydzieło polskiej produkcji 1939 roku **Dr. MUREK**

wdg. poczytnej powieści Tadeusza Dołęgi-Mostowicza. W rol. gl.: Nora Ney, Mieczysława Cwiklińska, Jadzia Andrzejewska, Franciszek Brodniewicz i Kazimierz Junosza-Stępowski.

Ceny miejsc: I—1.00, II m. 90, III—0.50. Kupony ulgowe po 70 gr. z prawem zajmowania dowolnych miejsc. Początek przedstawień w dni powsz. o g. 4 w niedz. i święta o g. 12.

Lekarz - dentysta przed sądem

Na ławie oskarżonych Sądu Grodzkiego w Łodzi zasiadł w dniu wczorajszym dr. Piotr Włodarski lekarz-dentysta zam. przy ul. Piotrkowskiej 113, oskarżony o wystawienie świadectwa techników dentystycznym Stefanowi Sobolewskiemu. Na mocy tego świadectwa Sobolewski miał leczyć zęby w Uniejowie, uprzednio jednak dr. Włodarski miał go wyuczyć zębolecnic-

stwa i pobrać za to 500 zł. Starostwo powiatowe w Uniejowie mimo świadectwa wystawionego przez Sobolewskiego, a w wyniku dochodzenia dr. Włodarskiego postawiono stan oskarżenia.

Na rozprawie Włodarski winy się nie przyznał i sąd, braku dowodów oskarżonego, niewinął.

Za skradzione w Wiedniu pieniądze Kupili w Łodzi dom

Międzynarodowi złodzieje brylantów przed sądem

W styczniu ub. r. centrala służby śledczej w Warszawie została powiadomiona przez policję austriacką w Wiedniu o kradzieży w sklepie jubлера Ambrogo Moryca w Wiedniu. Jakaś para skradła portfel zawierający 380 sztuk brylantów i dwie perły wartości łącznej 80.000 szylindów.

Policja austriacka stwierdziła, że sprawcami kradzieży są obywatelami polskimi, którzy wyjechali z Wiednia. Jak ustalono, są to znani złodzieje brylantów w Europie środkowej i zachodniej, małż. Nawrocki, 38-letni Zygmunt i 40-letnia Stanisława.

W albumie przestępców międzynarodowych Moryc rozpoznał w policji w Wiedniu Nawrockich jako sprawców kradzieży, przy czym dodał, że przyszli kupić łyżeczki srebrne w pewnej chwili, nie kupiwszy, opuścili sklep. Po ich wyjściu stwierdził brak portfela z brylantami.

Prowadzone dochodzenie policji austriackiej ustaliło, że Nawrocky tegoż dnia wyjechali do Szwajcarii za fałszywymi paszportami.

Policja polska prowadząc dochodzenie ustaliła, że Nawrocky przybyli do Łodzi. Skradzione brylanty spieniężyli i nabyli dom przy ul. Rzgowskiej 68 za 41.000 zł. Aby jednak upozorować, że dom nie jest ich własnością dom został nabyty na nazwisko Anny Milarskiej, siostry Nawrockiego.

Nawrocky ukrywali się przez dłuższy czas i dopiero w maju ub. roku zostali aresztowani w Warszawie.

Po ich aresztowaniu sprawa przeniesiona została do sądu w Wiedniu, który przy konfrontacji kategorycznie rozpoznał Nawrockiego, a co do Nawrockiej, świadcząc, że jest poobna, towarzyszką Nawrockiego sklepie.

W dniu wczorajszym Nawrocky zasiadł na ławie oskarżonych w Sądzie Okręgowym w Łodzi.

Na rozprawie nie przyznał się do winy. Oświadczył, że wyjechali za granicę w poszukiwaniu pracy, handlowali lanterną, a we Wiedniu zatrzymali się dwa dni z powodu choroby Nawrockiej. Wczynie, gdy dokonano kradzieży, Nawrocki znajdował się w Łodzi.

Sąd Okręgowy w Łodzi rozpoznał sprawę postanowił ogłosić wyrok w tej sensacyjnej sprawie w czwartek, dn. 25 b.

DZIAŁ LEKARSKI

Lekarz-dentysta **Henryk**

Lejzerowicz

Piotrkowska 165, tel. 220- przyjmuje od 9—1 i od 3—7.

DR.

REICHER

specjalista chorób skórnych, wenerycznych i seksualnych.

Leczenie promieniami Roentgen

Południowa 28, tel. 201-88.

Przyjm. od 8—11 r. i 5—8 wiec.

w niedz. i święta od 9—12 pp.

DOKTOR

S. KLOZENBERG

(młodszy)

Choroby żołądka, kiszki, wątroby i przemiany materii.

Moniuszki 5 tel. 144

Przyjmuje od 5.30—8 wiec.